Nr. 44—45. Warszawa, dnia 15 grudnia 1920 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 10 mk. Prenumerata kwartalna 50 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 20 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64.

TREŚĆ:

Od Administracji.

Celem uniknięcia przerwy w wysyłce „Dziennika Urzędowego" pp. prenumeratorzy proszeni są o wpłacanie w ciągu grudnia r. b. należności za I kwartał 1921 r. w wysokości 100 marek.

Postanowienia ogólne.

610.

Do Pana
WŁADYSŁAWA GRABSKIEGO
Ministra Skarbu

w miejscu.

Przychylając się do przedstawionej mi prośby o dymisję, zwalniam Pana z urzędu Ministra Skarbu.

Przy tej sposobności wyrażam Panu gorące podziękowanie za usilną i owocną pracę na nader trudnym piastowanym od roku prawie urzędzie.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *Witos.*

Warszawa-Belweder, dnia 24 listopada 1920 r.

611.

Do Pana

D-ra JANA KANTEGO STECZKOWSKIEGO

Naczelnego Dyrektora Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej

w miejscu.

Mianuję Pana Ministrem Skarbu.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *Witos.*

Warszawa-Belweder, dn. 26 listopada 1920 r.

612.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Dziś rano pożegnał się ustępujący Minister Skarbu, p. Władysław Grabski, z urzędnikami swego Ministerstwa. W imieniu licznie zebranych w sali prezydjalnej urzędników przemówił Wiceminister Skarbu Dr. Weinfeld, który przedstawił treściwie wyniki blizko jednorocznej działalności p. Grabskiego jako Ministra Skarbu, podnosząc, że właśnie dzięki jego głębokiej wiedzy, światłemu kierownictwu, oraz niestrudzonej pracy dało się osiągnąć dotychczasowe rezultaty na polu unifikacji waluty, oraz systemu podatkowego, oszczędności w gospodarce państwowej, oraz organizowania administracji skarbowej.

W odpowiedzi na mowę dr. Weinfelda P. Minister Grabski wyjaśniał w dłuższem przemówieniu znaczenie, jakie posiada dla Państwa Polskiego stałe dążenie do równowagi między wydatkami a dochodami państwowemi przez podniesienie z jednej strony wydajności źródeł, dochodów państwowych równomiernie do wzrostu dochodów ogółu ludności, a z drugiej strony przez konieczną oszczędność w wydatkach państwowych. Uwydatnił przytem P. Minister znaczenie prawidłowej gospodarki skarbowej, zwłaszcza w obecnym okresie, kiedy Polska, wyszedłszy ze stanu wojny, znajduje się jednak w najbardziej ciężkiem położeniu, gdyż utraciwszy otrzymywaną w czasie wojny z zewnątrz pomoc na polu aprowizacji i zaopatrzenia armji, nie korzysta jeszcze z dobrodziejstw stanu pokojowego.

Wskazawszy dalej na wielką trudność oddziaływania skutecznego na stosunki walutowe przy złym stanie gospodarczym kraju, ostrzegał przed zupełnem biernem poddaniem się sile ujemnych czynników, uznając konieczność wielkiej ogłędności w wyborze środków skutecznych dla oddziałania na stosunki walutowe.

Wreszcie zaznaczył P. Minister, że obecnie objawia się wprawdzie w społeczeństwie odruch przeciwko etatyzmowi, oraz wszelkiej reglamentacji, ale że nie należy lekceważyć wpływu dodatniego, jaki posiada należycie działający aparat państwowy na życie gospodarcze. W zakresie skarbowości należy przedewszystkiem dobrze zorganizować strzeżenie granic przez straż skarbową celną oraz sprężystą egzekucję podatkową.

Wkońcu P. Minister podziękował zebranym urzędnikom za wydatną pracę i okazywaną mu zawsze pomoc przy urzeczywistnianiu jego planów, podkreślając, że w ciągu całego czasu, w którym stał na czele Ministerstwa, w żadnym zakresie żaden urząd, ani organ skarbowy — nie popełnił zasadniczych błędów w służbie interesów Państwa Polskiego, a natomiast niósł wysoko sztandar tej służby państwowo-twórczej, za co Minister wyraził szczególną wdzięczność współtowarzyszom pracy.

(Monitor Polski Nr. 268 — 1920 r.).

Podatek spadkowy.

613.

OKÓLNIK Nr. 1370/20.

Ministerstwa Skarbu w przedmiocie wstecznej mocy obowiązującej nowych przepisów o opodatkowaniu spadków.

W myśl art. 51 ustawy z dnia 29 maja 1920 r.*), Dz. U. Nr. 49, poz. 299 (art. 42 Przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. zaboru rosyjskiego z dnia 2 czerwca 1920 r., Dz. U. Nr. 49, poz. 300), oraz stosownie do § 102 rozporządzenia wykonawczego dla b. dzielnicy rosyjskiej z dnia 12 lipca 1920 r., Dz. U. Nr. 78, poz. 524, względnie art. 40 rozporządzenia wykonawczego dla b. dzielnicy austrjackiej z dnia 17 września 1920 r., Dz. U. Nr. 95,

---

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 27 — 1920 r., poz. 401.

poz. 628, nowe normy o opodatkowaniu spadków nie mają zastosowania, gdy śmierć spadkodawcy zaszła w czasie od dnia 1 stycznia 1916 r. do dnia 21 czerwca 1920 r., a w okresie tym władza skarbowa, bądź wymierzyła podatek spadkowy (należytość spadkową), bądź wydała orzeczenie, stwierdzające uwolnienie od podatku (należytości).

Nasunęła się kwestja, jak należy postąpić w wypadkach, w których okazuje się potrzeba wymiaru dodatkowego, lub zmiany orzeczenia, stwierdzającego uwolnienie od podatku (należytości); (wypadek taki zachodzi np. w razie ujawnienia przedmiotów spadkowych, o których władza skarbowa w swoim czasie nie wiedziała, lub w razie stwierdzenia, że pierwotnie wymierzono mniej, niż się należało według ustawy, która wówczas obowiązywała).

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w wypadkach powyższych wymiar dodatkowy ma być dokonany, nie według nowej ustawy, lecz według przepisów, które obowiązywały w dniu dokonania przez władzę skarbową wymiaru pierwotnego, względnie w dniu wydania przez nią orzeczenia o nienależności podatku.

Warszawa, dnia 25 listopada 1920 r.

Za Ministra Skarbu
Szef Sekcji:
(—) *Kozubowski.*

Opłaty stemplowe.

614.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie upoważnienia Dyrekcji Skarbu Księstwa Cieszyńskiego do zezwalania na bezpośrednie uiszczanie należytości stemplowych.

Upoważnia się Dyrekcję Skarbu Księstwa Cieszyńskiego zezwalać na podstawie § 28 lit. b austr. ust. należyt. z 9 lutego 1850 r. (Dz. p. p. Nr. 50) na bezpośrednie uiszczanie należytości stemplowych od rachunków i innych dokumentów, wystawianych przez publiczne instytucje oraz firmy handlowe i przemysłowe, działające na obszarze podległym Dyrekcji.

Rozporządzenie to obowiązuje od dnia ogłoszenia.

Warszawa, dnia 3 listopada 1920 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Monitor Polski Nr. 257 — 1920 r.).

615.

OKÓLNIK Nr. 1312/20.

Ministerstwa Skarbu, w sprawie opłat od rachunków i kwitów wystawianych w b. dzielnicy pruskiej. Do wszystkich władz i urzędów, podległych Ministerstwu Skarbu.

W celu usunięcia zachodzących wątpliwości, wyjaśnia Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem dla b. dzielnicy pruskiej, że rachunki i kwity wystawiane na obszarze b. zaboru pruskiego, nie podlegają opłatom stemplowym, lecz podatkowi od obrotu, wprowadzonego ustawą niemiecką z dnia 26 lipca 1918 Dz. P. str. 779. Ponieważ o należności opłat od rachunków i kwitów decydują przepisy, obowiązujące w miejscu ich wystawienia, przeto od rachunków i kwitów wystawianych w b. dzielnicy pruskiej, nie można już żądać opłat stemplowych według przepisów, obowiązujących na obszarze b. zaboru rosyjskiego i na obszarze b. dzielnicy austrjackiej.

Warszawa, dnia 16 listopada 1920 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Kozubowski.*

616.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1920 r. w przedmiocie przedłużenia terminu dodatkowego stemplowania kart do gry.

Na podstawie art. 22 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 101, poz. 666) w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry zarządzam:

§ 1. Termin 30 listopada 1920 r., przewidziany w ustępach pierwszym i piątym § 32 rozporządzenia wykonawczego z d. 31 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 104, poz. 690) dla dodatkowego stemplowania kart do gry, przedłuża się do dnia 20 grudnia 1920 r. włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 108, z dn. 25 listopada 1920 r., poz. 713).

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

617.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę publiczności, a w szczególności wytwórców i sprzedawców kart do gry, właścicieli restauracji, kawiarni i innych lokalów publicznych, oraz stowarzyszeń, w których odbywa się gra w karty, że dnia 15 listopada b. r. weszła w życie ustawa z dnia 6-go lipca b. r. (Dz. U. Nr. 101, poz. 666) w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry, obowiązująca na obszarze całej Rzeczypospolitej. Opłata wynosi 30 mk. od talji. Szczegółowe przepisy o wyrobie i sprzedaży kart do gry oraz o obowiązku dodatkowego ostemplowania zawierają rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października i z dnia 17 listopada b. r. Dz. U. Nr. 104, poz. 690, oraz Nr. 108, poz. 713.

Osoby, posiadające więcej niż dwie talje nieostemplowanych według przepisów dotychczasowych obowiązane są najpóźniej do dnia 20 grudnia b. r. włącznie przedłożyć je, celem dodatkowego ostemplowania i uiścić bądź całą nową opłatę—jeśli przedłożone talje nie są ostemplowane — bądź różnicę między nową opłatą a kwotą zapłaconą już przy poprzedniem ostemplowaniu.

W b. dzielnicach rosyjskiej i austrjackiej doko-

nują ostemplowania dodatkowego: poza Warszawą i Lwowem Kasy Skarbowe względnie Urzędy Podatkowe. W Warszawie zgłoszenia i opłatę przyjmuje Kasa Skarbowa (ul. Rymarska 12), a stempluje 1-szy Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych (ul. Nalewki Nr. 2); we Lwowie obie te czynności poruczone są Głównemu Urzędowi Celnemu. W b. dzielnicy pruskiej dokonują ostemplowania dodatkowego Urzędy Celne i Główne Urzędy Celne.

Osoby, które zgłoszą w powyższym terminie karty nieostemplowane, celem dodatkowego ostemplowania, nie będą karane z tego powodu, że nie przedłożyły ich w swoim czasie do ostemplowania według dotychczasowych przepisów.

Osoby, winne niedopełnienia powyższego obowiązku, ulegną karze wskazanej w art. 12 ustawy (grzywnie do 30.000 mk.), a karty do gry zostaną skonfiskowane. Kto ofiarowuje na sprzedaż lub nabywa karty, niezaopatrzone w stempel, przepisany nową ustawą, ulega grzywnie do 100-krotnej wysokości opłaty stemplowej.

618.

SPROSTOWANIE.

W Nr. 270 „Monitora Polskiego" z dn. 27 b. m. w dziale nieurzędowym, w komunikacie Ministerstwa Skarbu, ustęp drugi winien brzmieć:

„Osoby posiadające więcej, niż dwie talje nieostemplowane lub ostemplowane według przepisów dotychczasowych, obowiązane są najpóźniej do dnia 20 grudnia b. r. włącznie przedłożyć je celem dodatkowego ostemplowania i uiścić bądź całą nową opłatę — jeśli przedłożone talje nie są ostemplowane — bądź różnicę między nową opłatą a kwotą zapłaconą już przy poprzedniem ostemplowaniu".

Monopol Spirytusowy.

619.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19-go listopada 1920 roku

w przedmiocie ustalenia cen sprzedażnych spirytusu i wyrobów wódczanych, opłat od nich oraz norm sprzedaży spirytusu na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Ceny sprzedażne spirytusu.

§ 1. Zamiast cen sprzedaży spirytusu, unormowanych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 maja 1920 r. L. 8155 („Monitor Polski" z r. 1920 Nr. 13) ustanawia się następujące ceny:

1) **za jeden stustopniowy litr spirytusu wszelkich gatunków w postaci czystej loco rektyfikacja lub rozlewnia do naczyń nabywcy:**

(rządowych, komunalnych, miejskich, dobroczynnych).

a) dla szpitali publicznych (do celów leczniczych), tudzież do robót w pracowniach przy zakładach naukowych i tych zakładach doświadczalnych, które założono w celach ogólno-społecznych, po mk. 60;

b) do wyrobów wódczanych w likierniach po marek 290;

c) do wszystkich innych celów niewskazanych powyżej po mk. 250;

2) **za jeden litr stustopniowego spirytusu wszelkich gatunków w postaci skażonej loco gorzelnia, rektyfikacja lub rozlewnia, wydawanego do naczyń nabywcy z uwzględnieniem przepisu § 15:**

a) do fabrykacji octu, celów dezynfekcyjnych i do palenia po mk. 50;

b) do wszystkich innych celów nie wskazanych powyżej po mk. 60;

3) **w butelkach:**

a) spirytus mocy 90° w naczyniach 3-litrowych w postaci skażonej do wszelkich koniecznych celów po mk. 170;

b) spirytus mocy 94° w naczyniach 3-litrowych do celów leczniczych w szpitalach publicznych, a także do robót w pracowniach, o których mowa powyżej, w ust. I, po mk. 200;

c) spirytus mocy 94° w naczyniach 3-litrowych w postaci czystej do wszelkich celów po mk. 750;

d) spirytus mocy 94° w naczyniach 0,6 litra w postaci czystej do wszelkich celów po mk. 154;

e) wódka mocy 45° w naczyniach 0,6 litra do spożycia po mk. 77;

f) wódka mocy 45° w naczyniach 3-litrowych do spożycia po mk. 385;

g) wódka mocy 45° do naczyń nabywców za litr objętości mk. 120.

Opłaty od spirytusu pejsachowego i owocowego.

§ 2. Od spirytusu pejsachowego i owocowego od 1-go grudnia 1920 r. pobierać się będzie opłatę za każdy litr stustopniowy:
a) od pejsachowego po 330 mk. pol.,
b) od owocowego 290 mk. pol.

Opłaty od spirytusu i wyrobów wódczanych, koniaków, rumów i t. p.

§ 3. Od spirytusu i wyrobów wódczanych, koniaków, rumów i t. p. sprowadzonych przez osoby prywatne, na podstawie otrzymanych zezwoleń z fabryk, położonych poza rejonem monopolowym, pobiera się różnicę pomiędzy ceną sprzedażną stustopniowego litra spirytusu na wyrób wódek w rejonie monopolowym, a opłatą, jaka na rzecz Skarbu określona została dla stustopniowego litra spirytusu poza rejonem monopolowym.

§ 4. Na obszarze b. zaboru rosyjskiego od przedmiotów wskazanych w art. 3 pobiera się na rzecz Skarbu również opłatę banderolową po jednej marce od każdej flaszki (naczynia) pojemności do jednego litra.

§ 5. Od wyrobów wódczanych, koniaków, rumów i t. p., sprowadzonych przez osoby prywatne z zagranicy na podstawie należytych pozwoleń, prócz należności celnej i opłaty banderolowej od naczyń (§ 4) pobiera się tytułem odszkodowania monopolowego po 290 marek pol. od każdego stustopniowego litra alkoholu.

§ 6. Od spirytusu w stanie czystym, sprowadzonego przez osoby prywatne z zagranicy na podstawie należytych pozwoleń, pobiera się niezależnie od ewentualnej

należytości celnej tytułem odszkodowania monopolowego za każdy litr stustopniowego alkoholu po 250 marek pol., o ile zaś spirytus taki przeznacza się na wyroby wódczane, to likiernie zamiast mk. 250 obowiązane będą płacić po 290 marek pol. za litr niezależnie od opłaty banderolowej, przewidzianej dla obszaru b zaboru rosyjskiego w § 4.

§ 7. Zapasy wyrobów spirytusowych, znajdujących się w miejscach sprzedaży detalicznej i zakupione po cenach, które obowiązywały przed 1 grudnia 1920 r., nie podlegają dodatkowemu opodatkowaniu; powinny jednak być rozsprzedawane po oznaczonych na etykietach cenach dotychczasowych.

§ 8. Ilość spirytusu, zwykłego i owocowego, jaka u wytwórców pozostawać będzie w dniu 1 grudnia b. r. tak w postaci czystej, jakoteż i w wyrobach wódczanych, podlega dodatkowemu opodatkowaniu, licząc po 10 marek pol. za każdy stustopniowy litr spirytusu.

Ceny sprzedażne spirytusu „pejsachowego", wyrobów wódczanych, koniaków, rumów i t. p.

§ 9. Ceny wyrobów wódczanych, koniaków, rumów i t. p., a także wyrobów „pejsachowych", nie mogą być w detalicznej sprzedaży dla konsumentów niższe od ceny wyrobów monopolowych. Od każdej flaszki (naczynia) pobiera się na obszarze b. zaboru rosyjskiego opłatę banderolową mk. 1.

§ 10. Cena sprzedażna spirytusu i wyrobów wódczanych, koniaków, rumów i t. p. dla nabywców nie może być wyższa od ceny, oznaczonej na etykiecie butelki. Przy sprzedaży w zamkniętych butelkach spirytusu i wodki, przygotowanych w rozlewniach, sprzedający w monopolowych sklepach i zakładach ze sprzedażą trunków, mogą pobierać od nabywców, jako odszkodowanie za przewóz opłatę dodatkową, wskazaną dla każdego powiatu w rozporządzeniu z dnia 15.X 1920 r. („Monitor Polski" z 1920 r. Nr. 149).

W miejscach sprzedaży należy wywiesić cenniki wyrobów, znajdujących się w sprzedaży.

§ 11. Nowe ceny sprzedażne powinny być zastosowane do spirytusu, jaki będzie wydawany do różnych celów z gorzelni, rektyfikacji i rozlewni po 1 grudnia b. r., jakoteż do wyrobów wódczanych, rumów, koniaków i t. p., jakie będą wydawane z fabryk po 1 grudnia b. r., czy też po tym terminie zgłoszone zostaną do sprawdzenia, jako wprowadzone do rejonu monopolowego.

Wydawanie spirytusu.

§ 12. Spirytus po cenach zniżonych we wszelkich ilościach, jakoteż spirytus po cenach normalnych, poza sprzedażą detaliczną w butelkach, można wydawać wyłącznie na mocy uzyskanych pozwoleń. Pozwolenia na pobór spirytusu w postaci czystej i skażonej wydają:

1) Izby skarbowe:

a) do celów dezynfekcyjnych, leczniczych, naukowych i do przyrządzania lekarstw w aptekach (prócz fabryk wyrobów farmaceutycznych) we wszelkich ilościach, odpowiadających koniecznej potrzebie;

b) do celów dezynfekcyjnych i leczniczych na zapotrzebowania wojskowe w ilościach nie większych, niż 500 litrów rocznie dla każdego zakładu;

c) do wszelkich celów technicznych, prócz technicznych wojskowych, w ilościach nieprzekraczających 1000 litrów rocznie dla każdego zakładu.

2) **Dyrekcja Monopolu Spirytusowego:**

a) do celów technicznych-wojskowych we wszelkich ilościach;

b) do celów technicznych niewojskowych, w ilościach ponad 1000 litrów rocznie;

c) na zapotrzebowanie wojskowe do celów dezynfekcyjnych i technicznych w ilościach ponad 500 litrów rocznie;

d) dla fabryk wyrobów farmaceutycznych bez ograniczenia.

§ 13. Zapotrzebowania osób i instytucji większe, niż te ilości, jakie po zniżonych cenach przyzna im Dyrekcja Monopolu Spirytusowego, mogą być uwzględniane w miarę posiadanych zapasów spirytusu, lecz po cenie normalnej.

§ 14. Przydział spirytusu i wódki po cenach normalnych w butelkach uskuteczniają urzędy skarbowe akcyz i monopoli, według wskazówek izby skarbowej, dbając o sprawiedliwy i odpowiadający istotnej potrzebie ludności.

§ 15. Przy wydawaniu spirytusu skażonego nabywca obowiązany jest dostarczyć odpowiednią ilość środków do skażenia spirytusu w miejscu odbioru.

Ponieważ skażenie spirytusu, przeznaczonego do wyrobu octu, odbywa się w fabryce octu, powinien fabrykant, przed wydaniem mu spirytusu z gorzelni czy rektyfikacji, złożyć kaucję w wysokości mk. 50 za każdy stustopniowy litr spirytusu.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem 1 grudnia 1920 r. na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Weinfeld.*

(Monitor Poski Nr. 278 — 1920 r.).

Monopol Tytoniowy.

620.

OKÓLNIK L. 16416/VI/20.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia że w porozumieniu z Ministerstwem b. Dzielnicy Pruskiej zezwoliło właścicielom fabryk tytoniowych w Księstwie Poznańskiem i na Pomorzu na dowóz produkowanych przez nich cygar na terytorjum b. Królestwa Kongresowego i Obwodu Białostockiego.

Przywóz tych cygar odtąd aż do odwołania dozwolonym jest związkom odpowiednio uprawnionych kupców i spożywców, tudzież tak samo uprawnionym kupcom hurtowym.

Do przywozu wymaganem jest za każdym razem zezwolenie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego, oraz Działu przepustkowego Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej.

Po przywiezieniu cygar do miejsca przeznaczenia i po sprawdzeniu, że przywozu dokonano prawidłowo, podlegają one natychmiastowemu zgłoszeniu

w Izbie skarbowej, względnie, gdy w danej miejscowości Izby niema, w najbliższym Urzędzie Skarbowym Akcyz i Monopolów Państwowych, a to celem obanderolowania i celem wymiaru i uiszczenia akcyzy, przypadającej od nich w pełnej, bez żadnych potrąceń wysokości, stosownie do przepisów prawnych, obowiązujących na powyższem terytorjum przewozowem.

Ministerstwo zezwala na sprzedaż sprowadzanych cygar z otwartych pudełek w ten sposób, by kupiec detaliczny posiadał na składzie z każdego gatunku po 1 tylko pudełku otwartem. Reszta pudełek u kupca detalicznego i wszelkie pudełka u kupca hurtowego (o ile ten nie trudni się detalem) winny być zamknięte pod nienaruszoną banderolą.

Tem samem odracza się wprowadzenie w życie okólnika Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego z dnia 29/V 1920 r. L. 8651/VI/20.

Sprzedaż atoli na sztuki zostaje obwarowana takiemi warunkami, któreby uniemożliwiły sprzedawcom działanie ze złą wolą na szkodę Skarbu Państwa.

Aby ewentualnym nadużyciom na szkodę Skarbu Państwa przeciwdziałać, Generalna Dyrekcja Monopolu Tytoniowego na każdem pozwoleniu wydanem na przewóz zastrzeże się i koncesjonarjusza zobowiąże, że towar sprowadzony z fabryk poznańskich i pomorskich wpisany zostanie do księgi specjalnie przez odnośnego hurtownika w tym celu zaprowadzonej, i że wszelkie dokonywane przez tego ostatniego tranzakcje z poszczególnymi odbiorcami w celach dalszej odsprzedaży będą w niej uwidocznione.

Przesyłając w załączeniu wzór tej księgi, Ministerstwo poleca Izbom zaznajomić z nim podwładne Im organa kontroli skarbowej, poruczyć im, by nadzór swój pełnili czujnie i bacznie, starając się wszelkiemi siłami nie dopuszczać do nadużyć, i wreszcie zwrócić uwagę na art. 942 rosyjskiej Ustawy o Akcyzach, zakazującej przechowywania w zakładach, gdzie się prowadzi handel, pustych opakowań po wyrobach tytoniowych.

Księga powyższa winna być policzbowana i przez odnośny Urząd skarbowy poświadczona, prowadzona według miesięcy i na dniu 31/XII każdego roku zamykana. W księdze tej po jednej stronie prowadzi się przychód towaru, po drugiej zaś rozchód z powołaniem Nr. porządkowego odnośnej pozycji przychodu.

Rozporządzenie powyższe, o ile dotyczy handlu cygarami z otwartych pudełek, ważnem jest do dnia 31/V 1921 r., traci zaś moc, o ileby przed tym terminem weszła w życie ustawa o monopolu, względnie o opodatkowaniu tytoniu.

Warszawa, dnia 27 listopada 1920 roku.

Minister Skarbu:

w z.

(—) *Dr. Mikulecki.*

Przepisy celne.

621.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w sprawie zniesienia cła w złocie od taśm (bortów) szychowych o szerokości 1½ cm. i mniej.

Na zasadzie art. 14 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej (Dz. Ustaw Nr. 51 z 1920 r. poz. 314) zarządza się, co następuje:

Art. 1. Z zawartego w rozporządzeniu Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1920 r. w sprawie płacenia cła od niektórych towarów w złocie (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 19 poz. 98) spisu towarów, obłożonych cłem w efektywnem złocie, wykreśla się:

poz. 148 p. 5. Taśmy szychowe (borty), używane do stroju ludowego Śląskiego, tkane imitacją złota i srebra o szerokości do 1½ cm.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 5 października 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *R. Rybarski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. (—) *Henryk Strasburger.*

(Dz. Ust. R. P. z dn. 17/XI 1920 r. Nr. 105 poz. 693)

622.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu z dnia 28 października 1920 r. o odraczaniu wpłaty należności celnych przez dyrekcje Polskich Kolei Państwowych.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 51 poz. 314) i w rozwinięciu przepisu § 4 rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 26 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 12 poz. 67), zarządzam, co następuje:

§ 1. Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych korzystają z prawa do odraczania wpłaty należności celnych na przeciąg czasu nie przewyższający trzech miesięcy, o ile odprawy celnej towarów dokonały ajencje celne tych kolei, w wypadkach następujących:

1) jeżeli towar był adresowany na imię ajencji celnej Polskich Kolei Państwowych,

2) jeżeli towar był nadany nie pod adresem ajencji celnej Polskich Kolei Państwowych, lecz jeżeli nadawca w liście przewozowym uczynił adnotację, że formalności celne ma załatwiać ajencja Polskich Kolei Państwowych,

3) jeżeli towar jest nadany w bezpośredniej komunikacji zagranicznej pod adresem odbiorcy do tych miejscowości, gdzie niema urzędów celnych,

4) jeżeli towar podlega odprawie na skutek zarządzenia urzędu celnego,

5) jeżeli ajencja celna Polskich Kolei Państwowych załatwia odprawy towarów, nadanych pod adresem instytucji państwowych na ich zlecenie.

Ajencje celne Polskich Kolei Państwowych nie korzystają z prawa odraczania opłat celnych za towary, nadane do tych miejscowości, gdzie są urzędy celne, pod adresem odbiorców, którzy już od siebie dają im zlecenia załatwiania odprawy celnej.

§ 2. Na należności celne, przypadające z tytułu odprawionych towarów, urzędy celne otrzymują od dyrekcji Polskich Kolei Państwowych zobowiązania (wzór Nr. 1) z oznaczeniem terminów ich płatności.

§ 3. Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych mogą wystawiać zobowiązania osobno na każdą odprawioną przesyłkę, lub razem na kilka przesyłek, które zostały odprawione jednocześnie.

§ 4. Zobowiązania w imieniu dyrekcji Polskich Kolei Państwowych powinny być podpisane przez naczelnika ajencji celnej oraz deklaranta, lub ich zastępców.

§ 5. Na każdej deklaracji celnej, z której należność odroczono, należy uczynić adnotację, z wyszczególnieniem Nr. i daty zobowiązania, wydanego przez dyrekcje Polskich Kolei Państwowych na pokrycie odroczonej opłaty. Adnotację podpisują osoby, upoważnione do wydawania zobowiązań.

§ 6. Zobowiązania powinny być pokryte przez dyrekcje Polskich Kolei Państwowych po upływie dwuch miesięcy, przyczem miesiąca, w którym zobowiązanie wystawiono, nie bierze się w rachubę. Wpłata powinna nastąpić najdalej w ciągu pierwszych 5 dni każdego miesiąca.

§ 7. Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych mogą wpłacać ogółem sumy, przypadające za kilka wystawionych zobowiązań, dotyczących tego samego urzędu celnego.

§ 8. Przepisy niniejsze nie mają zastosowania do opłat celnych wpłacanych w złocie, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20-go lutego 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 19 poz. 98).

§ 9. W celu kontrolowania terminów płatności zobowiązań, urzędy celne prowadzą specjalną księgę zobowiązań (wzór Nr. 2). W ostatnim dniu każdego miesiąca w księdze zobowiązań należy wykazać ogólną sumę zakredytowanych należności i bezzwłocznie przesłać do dyrekcji Polskich Kolei Państwowych zawiadomienie z wyszczególnieniem: dat i numerów zobowiązań, ogólnej sumy, na jaką zostały wydane, i terminu ich płatności.

§ 10. Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych obowiązane są wpłacać sumy przypadające z tytułu wystawionych zobowiązań do Centralnej Kasy Państwowej, do kas skarbowych, lub do specjalnych kas poborowych urzędów celnych w zależności od tego, na którą z tych kas zobowiązanie wystawiono. Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych mogą również wpłacać zakredytowane należności za pomocą czeków na Polską Krajową Kasę Pożyczkową na zlecenie Centralnej Kasy Państwowej, lub też za pomocą czeków do Pocztowej Kasy Oszczędności dla przelania z rachunku dyrekcji Polskich Kolei Państwowych odpowiednich sum na rachunek Centralnej Kasy Państwowej. Wszystkie wymienione wpłaty zalicza się na dochód Skarbu.

§ 11. Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych wnoszą sumy, przypadające z tytułu wystawionych zobowiązań, do kas, wymienionych w § 10 przy specjalnych deklaracjach płatniczych (wzór Nr. 3) z osobna dla każdego urzędu celnego. Na deklaracji należy wyszczególniać, kto, jaką sumę, na dobro jakiego urzędu celnego i z jakiego tytułu wpłaca.

§ 12. Jednocześnie dyrekcje Polskich Kolei Państwowych powinny zawiadomić odnośny urząd celny o dokonanej wpłacie z wyszczególnieniem: dat i numerów pokrytych zobowiązań, sumy dokonanej wpłaty i nazwy kasy, do której ona wpłynęła.

§ 13. Centralna Kasa Państwowa i kasy skarbowe po otrzymaniu należności od dyrekcji Polskich Kolei Państwowych przesyłają niezwłocznie zawiadomienie do właściwych urzędów celnych o wpłaceniu poszczególnych kwot w myśl § 54 Instrukcji dla Kas Skarbowych (wzór Nr. 6-a).

Specjalne kasy poborowe urzędów celnych sporządzają takie same zawiadomienia i dołączają je do właściwych dokumentów miejscowego urzędu celnego.

§ 14. Zarachowywanie i księgowanie wpływów za odroczone należności celne powinno się dokonywać na zasadzie „tymczasowych przepisów o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe" oraz „ogólnych przepisów dla specjalnych kas poborowych".

§ 15. Urząd celny po porównaniu zawiadomienia Centralnej Kasy Państwowej, kasy skarbowej lub specjalnej kasy poborowej urzędu celnego (§ 13) z zawiadomieniem dyrekcji Polskich Kolei Państwowych (§ 12) czyni adnotację w księdze zobowiązań o wpłaceniu odnośnych sum.

§ 16. Opłacone zobowiązania dyrekcji Polskich Kolei Państwowych urząd celny zwraca właściwym dyrekcjom Polskich Kolei Państwowych, z adnotacją o pokryciu należności.

§ 17. Przy miesięcznych sprawozdaniach (Dz. Urz. z dnia 15 kwietnia 1920 r. Nr. 14 p. 202 § 27) urzędy celne sporządzają oddzielne wykazy, zawierające następujące dane:

1) kwotę cła przypadającego z tytułu zobowiązań na pierwszy dzień miesiąca sprawozdawczego,

2) kwotę, na jaką wpłynęło zobowiązań w ciągu miesiąca,

3) sumę, na jaką opłacono zobowiązań w ciągu miesiąca,

4) ile długu pozostaje z końcem miesiąca sprawozdawczego.

§ 18. W razie uchybienia terminu płatności zobowiązań urzędy celne zarządzają niezwłocznie wstrzymanie przyjmowania nowych zobowiązań i zawiadamiają o tem Departament Ceł.

§ 19. Zawiadomienia kas skarbowych i dyrekcji Polskich Kolei Państwowych dołącza urząd celny do właściwych sprawozdań miesięcznych i przesyła do izb kontroli państwa.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia na obszarze b. Królestwa Kongresowego.

Warszawa, dnia 28 października 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Monitor Polski Nr. 267 — 1920 r.).

623.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w przedmiocie zawieszenia cła od surowca żelaza.

Do listy przedmiotów, wymienionych w art. 1 rozporządzenia z dnia 5 lipca 1920 roku (Dz. Ustaw Nr. 66 z 1920 r. poz 441), włącza się na podstawie art. 3 tegoż rozporządzenia:

surowiec żelaza w gęsiach — poz. 139 p. 1 taryfy celnej.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od dnia 10 listopada 1920 r.

Warszawa, dnia 6 listopada 1920 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. (—) *Henryk Strasburger.*

(Dz. Ust. R. P. z dn. 17/XI 1920 r. Nr. 105 poz. 698)

Pożyczki pańs wowe.

624.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu z dn. 19 listopada 1920 r. w przedmiocie przyjmowania zawinkulowanych obligacji austrjackich pożyczek wojennych przy wpłatach na 5% wewnętrzną długoterminową pożyczkę państwową z roku 1920.

Na mocy art. 5 Ustawy z dn. 11 maja 1920 r. w przedmiocie przyjmowania obligacji austrjackich pożyczek wojennych przy wpłatach na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z roku 1920, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Obligacje austrjackich pożyczek wojennych, zawinkulowane za czasów b. cesarsko-królewskiego rządu austrjackiego w Wiedniu, a stanowiące własność instytucji użyteczności publicznej lub stanowiące fundusze gmin, depozyta sądowe, fundusze sieroce i t. p., będą przyjmowane przy wpłatach na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową narówni z niezawinkulowanemi obligacjami tychże pożyczek, posiadającemi przepisane kupony, na warunkach określonych Ustawą z dnia 11 maja r. b. oraz rozporządzeniami z dnia 21 maja 1920 r. (Dz. Ustaw R. P. z 1920 r. Nr. 47, poz. 296) i z dn. 30 września 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 95, poz. 631).

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. Ust. Nr. 109 z d. 30/XI 1920 r. poz. 720).

6:5.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu komunikuje:

Do dnia 24 listopada r. b. sprzedano 5% obligacji wewnętrznej Pożyczki Państwowej z r. 1920 za ogólną sumę 6 414.575.600.— mk., z czego krótkoterminowej za 1.874.509.300 mk., zaś długoterminowej za 4.540.066.300 — mk.

Wobec tego, że na poczet pożyczki przyjmowano również ruble carskie po kursie 216 i 150 za 100 rb., 5% asygnaty z r. 1918, oraz częściowo austrjackie pożyczki wojenne, cyfra tego rodzaju wpłat wynosiła do dnia 24 b. m. dla rubli 501 508.50 mk., dla asygnat 1.532.253.724.—mk., zaś dla pożyczek austrjackich 26.102.109.—mk.

Podług dzielnic wynik subskrypcji przedstawia się w następujący sposób: b. Kongresówka 3.607.148.500, Wielkopolska 1 896.698.000, Małopolska 910.729.100.—.

Dotychczasowy Naczelny Dyrektor P. K. K. P. p. Jan Kanty Steczkowski pożegnał się onegdaj z personełem dyrekcyjnym tej instytucji, obejmując stanowisko Ministra Skarbu.

Czasowo kierownictwo P. K. K. P. na jego miejsce objął p. Kazimierz Bigo, dyrektor Oddziału P. K. K. P. w Krakowie.

Przepisy rachunkowe i kasowe.

626.

ROZPORZĄDZENIE

w przedmiocie przyjmowania wpłat i dokonywania wypłat przez Centralna kasę państwowa i Kasy skarbowe na terenie b. Królestwa Kongresowego na rachunek Kas skarbowych i urzędów podatkowych w Małopolsce oraz odwrotnie.

A. POSTĘPOWANIE W KASACH.

I. PRZYJMOWANIE WPŁAT:

a) przez Centralną kasę państwową i Kasy skarbowe w b. Kongresówce na rachunek Kas skarbowych i Urzędów podatkowych w Małopolsce.

Centralna kasa państwowa i Kasy skarbowe w b. Kongresówce przyjmują wpłaty na rachunek Kas skarbowych i Urzędów podatkowych w Małopolsce na zasadzie piśmiennych deklaracji, w których winno być wymienione, od kogo, ile, na jaki cel oraz ewentualnie z jakiego rozporządzenia wpłacone są pieniądze, albo też na podstawie urzędowych nakazów płatniczych. Po przyjęciu pieniędzy, Centralna kasa państwowa względnie Kasy skarbowe wydają płatnikom pokwitowania, wpłacone sumy zapisują do dziennika przychodu na rachunek sum obrotowych i przesyłają zawiadomienia o wpłatach (wzór Nr. 1) tym Kasom (Urzędom podatkowym), za które pobrały pieniądze. Na dowodach kasowych (deklaracja, nakaz płatniczy) Kasy czynią adnotację, kiedy, za jakim numerem i do których Kas (Urzędów podatkowych) zostały wysłane zawiadomienia.

Kasy skarbowe i Urzędy podatkowe w Małopolsce. po otrzymaniu zawiadomień, zapisują wyszczególnione w zawiadomieniach sumy do dziennika konto-korrente na rozchód i jednocześnie do dziennika odnośnego etatu, względnie działu rachunkowego na przychód, zaznaczając w odcinkach zawiadomień daty zarachowania sum, tak na przychód, jak na rozchód i przesyłają odcinki zawiadomień otrzymanych z Centralnej kasy państwowej do Głównego urzędu kasowego, zaś odcinki zawiadomień otrzymanych z Kas skarbowych do właściwych Izb skarbowych.

b) przez Kasy skarbowe i Urzędy podatkowe w Małopolsce na rachunek Centralnej kasy państwowej i Kas skarbowych w b. Kongresówce.

Postępowanie jak pod a), z tą różnicą, że Kasy skarbowe (Urzędy podatkowe) w Małopolsce zapisują przyjęte sumy na przychód do dziennika konto-korrente i przesyłają Kasom, za które pobrały wpłaty zawiadomienia według wzoru Nr. 2. Kasy w b. Kongresówce po otrzymaniu uwiadomień o dokonanych wpłatach zapisują wyszczególnione w uwiadomieniach sumy do dziennika rozchodu na rachunek sum obrotowych i jednocześnie do dziennika przychodu na właściwy rachunek.

Odcinki uwiadomień przesyła się Kasom (Urzędom podatkowym), które nadesłały uwiadomienia.

II. USKUTECZNIANIE WYPŁAT:

a) przez Centralną Kasę państwową i Kasy skarbowe w b. Kongresówce na rachunek Kas skarbowych i Urzędów podatkowych w Małopolsce oraz

b) przez Kasy skarbowe i Urzędy podatkowe w Małopolsce na rachunek Centralnej kasy państwowej i Kas skarbowych w b. Kongresówce.

Wypłaty tego rodzaju mogą nastąpić jedynie na podstawie asygnacji, wystawionych przez władze dysponujące odnośnym kredytem i na podstawie specjalnych poleceń wypłaty.

W wypadkach ad a) polecenia wypłaty wydaje Główny urząd kasowy Ministerstwa Skarbu, o ile wydatek ma uskutecznić Centralna kasa państwowa w Warszawie, zaś właściwa Izba skarbowa, o ile wydatek ma uskutecznić Kasa skarbowa.

w wypadkach ad b) Dyrekcja skarbu we Lwowie.

Kwoty wypłacone w tej drodze zapisują Kasy w b. Kongresówce do dziennika rozchodów na rachunek sum obrotowych, a Kasy (Urzędy podatkowe) w Małopolsce na rozchód do dziennika konto-korrente. Odbiór należnej kwoty odbiorca kwituje nie na samej asygnacji, lecz na przesyłanym jednocześnie poleceniu wypłaty, na asygnacji, zaś Kasa zaświadcza, że suma została wypłaconą w dniu . . . . . za pokwitowaniem wypłaty na poleceniu L. . . . . .

Sprawę ostatecznego zarachowania wypłaconych w ten sposób sum, oraz sprawę rozrachunku z tego tytułu załatwiają Główny urząd kasowy, względnie Izby skarbowe, oraz Dyrekcja skarbu we Lwowie.

B. POSTĘPOWANIE W GŁÓWNYM URZĘDZIE KASOWYM, W IZBACH SKARBOWYCH ORAZ W DYREKCJI SKARBU WE LWOWIE.

I. PRZY WPŁATACH:

a) Główny urząd kasowy, względnie Izby skarbowe, po otrzymaniu od Kas dowodów przychodowych i rozchodowych za dekadę zapisują:

1. Sumy przyjęte za Kasy (Urzędy podatkowe) w Małopolsce do wykazów szczegółowych przychodu sum obrotowych (wzór XIII), uzupełnionych w tytule punktem d) **Kas i Urzędów podatkowych w Małopolsce** i w treści rubryką 9 **„ostatecznie zarachowano“**. W tej rubryce po otrzymaniu od odnośnej Kasy (Urzędu podatkowego) odcinka uwiadomienia zapisuje się daty zarachowania i artykuły (pozycje) tak dziennika konto-korrente, jak i dziennika odnośnego etatu lub działu rachunkowego.

2. Sumy wypisane na rozchód dla wyrównania przychodów, przyjętych przez Kasy w Małopolsce, do wykazów szczegółowych sum obrotowych (wzór XIV), uzupełnionych w tytule dodatkowym punktem d) „przez Kasy i Urzędy podatkowe w Małopolsce“.

Z końcem miesiąca następującego po sprawozdawczym Główny urząd kasowy, względnie Izby skarbowe, sporządzają odpisy wspomnianych wykazów za ubiegły miesiąc i przesyłają je do Dyrekcji Skarbu we Lwowie w celu sprawdzenia wykazanych w nich dat.

b) Dyrekcja Skarbu we Lwowie tak sumy zapisane przez Kasy i Urzędy podatkowe na rozchód w dziennikach konto-korrente, dla wyrównania przychodów przyjętych przez Centralną kasę państwową i Kasy skarbowe b. Kongresówki na rachunek Kas (Urzędów podatkowych) Małopolski, jak i sumy zapisane w dziennikach konto-korrente na przychód na rachunek Centralnej kasy państwowej i Kas skarbowych b. Kongresówki zapisuje w księgach konto-korrente na oddzielnych contach dla poszczególnych Izb skarbowych odnośnie do Kas skarbowych a oddzielnie dla Głównego urzędu kasowego odnośnie do Centralnej kasy państwowej.

Z końcem miesiąca, następującego po sprawozdawczym, Dyrekcja Skarbu przesyła do Głównego urzędu kasowego, względnie do odnośnych Izb skarbowych szczegółowe wyciągi z księgi konto-korrente oddzielnie dla przychodu i oddzielnie dla rozchodu za ubiegły miesiąc, w celu sprawdzenia wykazanych dat. Wykazy te po sprawdzeniu winny być zwrócone Dyrekcji Skarbu w ciągu 2-ch tygodni.

II. PRZY WYPŁATACH:

a) przez Centralną kasę państwową, względnie Kasy skarbowe w b. Kongresówce na rachunek Kas skarbowych i Urzędów podatkowych w Małopolsce:

1. Dyrekcja Skarbu we Lwowie, otrzymawszy od władzy dysponującej kredytami asygnację na wypłatę z budżetu Małopolski, dokonać się mającą za pośrednictwem Centralnej kasy państwowej lub Kasy skarbowej na terenie b. Kongresówki, prenotuje wydatek w księdze konto-korrente, otwierając w tejże rachunki sum przekazywanych do wypłaty Kasom b. Kongresówki i to oddzielnie dla poszczególnych Izb skarbowych odnośnie do Kas skarbowych i oddzielnie dla Głównego urzędu kasowego odnośnie do Centralnej kasy państwowej, samą zaś asygnację przy krótkiem piśmie na odwrotnej stronie asygnacji przesyła do Głównego urzędu kasowego w Warszawie lub do odnośnej Izby skarbowej zależnie od tego, czy wypłatę ma uskutecznić Centralna kasa państwowa w Warszawie, czy też jedna z Kas skarbowych.

2. Główny urząd kasowy, względnie Izba skarbowa, po otrzymaniu od Dyrekcji Skarbu we Lwowie żądania wypłaty stosownie do przesłanej asygnacji, zawierającej wszystkie szczegóły, wymagane przez obowiązującą w Małopolsce Instrukcję rachunkowo-kasową, za-

pisuje wspomnianą asygnację do księgi **„Kontroli sum wydatkowanych przez Kasy w b. Kongresówce na rachunek Kas i Urzędów podatkowych w Małopolsce“** (Wzór Nr. 3) w rubrykach 1—5 włącznie, sporządza polecenie wypłaty na sumę wskazaną w asygnacji, zarządzając zarachowanie wydatku na ciężar sum obrotowych. W tekście polecenia wypłaty poza wyszczególnieniem, jaka Kasa, komu i ile ma wypłacić, winna być także wskazana podstawa asygnowania, a więc L. i data asygnacji, jak również władza, która asygnację wystawiła. Następnie Główny urząd kasowy, względnie Izba skarbowa, przesyła polecenie wypłaty wraz z asygnacją do odnośnej Kasy skarbowej celem zrealizowania, a uwiadomienie o wyasygnowaniu wierzycielowi Skarbu. Jednocześnie w rubryce 6 wyżej wspomnianej kontroli wpisuje się nazwę Kasy, do której asygnacja została wysłaną, i datę wysłania. Po otrzymaniu od Kas dzienników rozchodowych za dekadę Główny urząd kasowy, względnie Izba skarbowa, sprawdza, czy odbiór sumy na poleceniu jest należycie pokwitowany, oraz czy wypłata jest należycie na asygnacji przez Kasę zaświadczona, zatrzymuje polecenie, a asygnację przy odpowiednio zredagowanem piśmie na odwrotnej stronie asygnacji zwraca Dyrekcji Skarbu we Lwowie. Następnie sumę wypłaconą zapisuje się w zwykłym trybie do wykazu szczegółowego rozchodu sum obrotowych (wzór 15) ze zmienionym tytułem: Rodzaj rozchodu: „Sumy wypłacone na rachunek Kas skarbowych i Urzędów podatkowych w Małopolsce“ i zmianą w nagłówku w rubryce 4-ej słowa „zwrócono“ na „wypłacono“ i w rubryce 5-ej słów „o zwrocie“ na słowa „o wypłacie“.

Na wypełnieniu rubryk 7, 8 i 9 księgi kontroli (wzór Nr. 3) kończy się czynność Głównego urzędu kasowego, względnie Izby skarbowej.

Dyrekcja Skarbu po otrzymaniu od Głównego urzędu kasowego, względnie od Izby skarbowej, asygnacji, na której Kasa zaświadczyła wypłatę, wypełnia na uwiadomieniu (wzór Nr. 4) rubryki 1—6 i przesyła uwiadomienie celem ostatecznego zarachowania wydanej sumy tej władzy, z polecenia której wypłata została dokonaną. Władza ta po odpowiedniem zarachowaniu i wypełnieniu otrzymanego uwiadomienia (awisa) w rubrykach 7—10 zwraca je Dyrekcji Skarbu, ta zaś księguje wyrozchodowaną już sumę na przychód w księdze kontó-korrente na odpowiednim rachunku, uwidaczniając w tej księdze daty ostatecznego zarachowania przez odnośną władzę, oraz wypełnia rubryki 11 i 12 zawiadomienia.

b) przez Kasy skarbowe i Urzędy podatkowe w Małopolsce na rachunek Centralnej Kasy państwowej i Kas skarbowych w b. Kongresówce.

Główny urząd kasowy, względnie Izba skarbowa, otrzymawszy od władzy (Urzędu), dysponującej kredytami, asygnację, która ma być opłacona przez Kasę skarbową lub Urząd podatkowy w Małopolsce, zapisuje ją w księdze kontroli asygnacji, przesyłanych do zrealizowania Kasom (Urzędom podatkowym) Małopolski (wzór Nr. 5) w rubrykach 1 — 4. Jednocześnie poleca Główny urząd kasowy Centralnej kasie państwowej, względnie Izba skarbowa Kasie skarbowej, obciążyć odnośny kredyt danej władzy (Urzędu), samą asygnację zaś przy krótkiem piśmie na odwrotnej stronie asygnacji przesyła do Dyrekcji skarbu we Lwowie, a daty wysłania polecenia do Kasy oraz pisma do Dyrekcji skarbu notuje w rubryce 5 — 6 Księgi Kontroli.

Dyrekcja skarbu po otrzymaniu asygnacji przesyła ją do właściwej Kasy (Urzędu podatkowego) wraz z poleceniem opłacenia takowej i zarachowania wydatku na rozchód w dzienniku konto-korrente; talon asygnacji przesyła właściwemu odbiorcy lub osobie, posiadającej prawne upoważnienie tegoż. Jednocześnie prenotuje Dyrekcja skarbu wydatek w księdze konto-korrente, otwierając specjalne rachunki tego rodzaju wydatków oddzielnie dla poszczególnych Izb i oddzielnie dla Głównego urzędu kasowego.

Po otrzymaniu z Kas dowodów i dzienników, Dyrekcja skarbu pozostawia u siebie pokwitowane przez odbiorcę polecenie wypłaty, jako dowód, usprawiedliwiający rozchód w dzienniku konto-korrente, asygnację zaś, należycie poświadczoną przez Kasę, która wypłaty dokonała w celu ostatecznego zarachowania, przesyła przy piśmie na odwrotnej stronie do Głównego urzędu kasowego lub do odnośnej Izby skarbowej, w zależności, który z tych Urzędów zażądał opłacenia asygnacji.

Główny urząd kasowy, względnie Izba skarbowa, po wypełnieniu rubryki 7-ej księgi (wzór Nr. 5) przesyła zwróconą przez Dyrekcję skarbu już opłaconą asygnację do Centralnej Kasy, względnie Kasy skarbowej, z poleceniem (wzór Nr. 6) odnotowania wydatku w księdze kredytów, oraz zapisania wypłaconej już sumy na rozchód sum skarbowych w dzienniku rozchodowym i jednocześnie w dzienniku przychodowym na przychód w rubryce sum obrotowych, na wyrównanie bezpieniężnego rozchodu.

Górna część polecenia służy jako dowód rozchodowy, dolna, jako dowód przychodowy.

Po otrzymaniu od Kas dowodów przychodowych i rozchodowych, Główny urząd kasowy, względnie Izba skarbowa, asygnację, opłaconą przez Kasę (Urząd podatkowy) Małopolski i rachunkowo przeprowadzoną przez dziennik rozchodowy Kasy b. Kongresówki, traktuje narówni z asygnacjami, opłaconemi przez Kasy w zwykłym trybie, wypełnia rubrykę 8 w księdze (wzór Nr. 5), zaś polecenie wyrównania rozchodu (wzór Nr. 6) zapisuje do wykazu szczegółowego przychodu sum obrotowych (wzór XVIII) ze zmienionym tytułem „sumy zapisane na przychód dla wyrównania rozchodów, dokonanych za Kasę w . . . . przez Kasy (Urzędy podatkowe) w Małopolsce“ i ze zmienioną w nagłówku nomenklaturą rubryki 4-ej, w której należy skreślić słowa „niewłaściwie przez Kasę“.

W celu sprawdzenia prawidłowości zarachowań po ukończonym okresie budżetowym przesyłają:

a) Główny urząd kasowy, względnie Izby skarbowe krótkie wyciągi (rubryk 2, 5, 7 i 8) z „księgi kontroli sum wydatkowanych przez Kasy skarbowe b. Kongresówki na rachunek Kas i Urzędów podatkowych w Małopolsce“ (wzór Nr. 3) do Dyrekcji skarbu we Lwowie.

b) Dyrekcja skarbu we Lwowie — wyciągi z rachunków w księdze konto-korrente, odnoszących się do wydatków Kas i Urzędów podatkowych w Małopolsce, na rachunek Kas w b. Kongresówce do Głównego urzędu kasowego, względnie do odnośnych Izb skarbowych.

Po sprawdzeniu wyciągi ad „a i b“ powinny być w ciągu dwóch tygodni zwrócone.

Sumy, przekazane przez Główny urząd kasowy, względnie przez Izby skarbowe do wypłaty w Kasach Małopolski, jak również sumy, przekazane przez Dyrekcję Skarbu do wypłaty w Kasach b. Kongresówki, niezarachowane ostatecznie przed ukończeniem okresu budżetowego, znajdą wyraz w ogólnem zamknięciu kasowem,

dokonywanem przez Główny urząd kasowy Ministerstwa Skarbu.

Warszawa, dnia 2 października 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Weinfeld.*

(Monitor Polski Nr. 252 — 1920 r.).

Wzór Nr. 1.

ZAWIADOMIENIE L.............

Centralna Kasa Państwowa (Kasa Skarbowa) w.................. zawiadamia, że dnia .... 192.......r. pobrała za Kasę Skarbową (Urząd Podatkowy) w..............................

sumę mk. ....

wpłaconą przez ....

tytułem ....

....

i sumę tę zapisała w dzienniku przychodu pod pozycją № . . .. na rachunek sum obrotowych.

Odcinek uwiadomienia należy wypełnić i niezwłocznie odesłać do Głównego Urzędu Kasowego Ministerstwa Skarbu (Izby Skarbowej) w ....

dn. ....192.....r.

SKARBNIK

RACHMISTRZ

Do
Kasy Skarbowej
(Urzędu Podatkowego)
w ....

ODCINEK ZAWIADOMIENIA L.............

Wpłacona dnia ....192........r. do Centralnej Kasy Państwowej (Kasy Skarbowej) w...................... i zapisaną w dzienniku przychodu pod pozycją №............

sumę mrk. ....

Kasa Skarbowa (Urząd Podatkowy) w ....

zarachowała (zarachował) dnia .... 192.......r. w dzienniku konto-korrente na rozchód art. ....

i jednocześnie w dzienniku etatu .... na przychód art. ....

dn. ....192.....r.

DYREKTOR
(ZARZĄDCA)

KONTROLER

Do
Głównego Urzędu Kasowego
Ministerstwa Skarbu
w Warszawie

Do
Izby Skarbowej
w.....................

Wzór Nr. 2.

ZAWIADOMIENIE L.............

Kasa Skarbowa (Urząd Podatkowy) w .... zawiadamia, że dnia.................... 192..... r. pobrała (pobrał) za Centralną Kasę Państwową (Kasę Skarbową) w ....

sumę mk. ....

wypłaconą przez..............................

tytułem ....

....

i sumę tę zapisała (zapisał) na przychód w dzienniku konto-korrente art.............

Odcinek uwiadomienia należy wypełnić i niezwłocznie odesłać do Kasy Skarbowej (Urzędu Podatkowego) w ....

dn.........................192.....r.

DYREKTOR
(ZARZĄDCA)

KONTROLER

Do
Centralnej Kasy Państwowej
(Kasy Skarbowej)
w ....

ODCINEK ZAWIADOMIENIA L.............

Wpłacona dnia ....192.....r. do Kasy Skarbowej (Urzędu Podatkowego) w .... i zapisaną na przychód w dzienniku konto-korrente art. ....sumę mk. ....

.... Centralna Kasa Państwowa (Kasa Skarbowa) w..............zarachowała dnia .... 192.....r. w dzienniku rozchodu poz.......................

i w dzienniku przychodu poz. ....

dn. ....192.....r.

SKARBNIK

RACHMISTRZ

Do
Kasy Skarbowej
(Urzędu Podatkowego)
w ....

WZÓR Nr. 3.

K S I Ę G A

kontroli sum wydatkowanych przez Kasy w b. Kongrosówce na rachunek Kas i Urzędów podatkowych w MAŁOPOLSCE.

1	2	3	4	5		6	7	8	9	10
L. porządk.	Data i L. pisma Dyrekcji Skarbu we Lwowie	Wydatek ma być uskuteczniony na rachunek budżetu Małopolski Dział, §, poz.	Nazwisko i imię wierzyciela Skarbu	Suma do wypłaty		Do której kasy i kiedy przesłano asygnację	Data wypłaty	Data i L. zawiadomienia i wysłania do Dyrekcji Skarbu we Lwowie	Ilość z łączników dołączonych do zawiadomień.	UWAGI
				Mk.	f.					

WZÓR Nr. 4

Do ....

w ....

ZAWIADOMIENIE L.

(A w i s o)

o sumach wypłaconych przez Kasy b. Kongresówki na rachunek budżetu MAŁOPOLSKI.

(Po wypełnieniu rubryk 7—10 należy zwrócić Dyrekcji Skarbu we Lwowie).

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
L. porządk.	Ilość załączników	W y p ł a c o n o				Zarachowano ostatecznie w miesiącu				Zapisano na przychód konnto-korenta		UWAGI
		Komu, za co, na podstawie jakiej asygnacji	w kasie	Data wypłaty	S u m a	dział	paragr.	poz.	folio księgi	w miesiącu	folio księgi	

WZÓR Nr. 5.

K S I Ę G A

kontroli asygnacji na wydatki z budżetu b. Kongresówki przesyłanych do zrealizowania w Kasach (Urzędach podatkowych) Małopolski.

1	2	4	4		5	6	7				8				9
L. porządkowa	Nazwa władzy (urzędu), która (y) nadesłał (a) asygnację Data, L.	Wydatek ma być uskuteczniony na rachunek budżetu Kongresówki Dział, §, poz.	Suma do wypłaty		Data i L. polecenia, wydanego Kasie co do obciążenia kredytu	Data i L. za którémi asygnację przesłano Dyrekcji Skarbu	Sumę wypłacono i zarachowano na rozch. w dzien. konto-kor.				Wydatek zarachowano ostatecznie				UWAGI
			Mk.	f.			Na podstawie zarządzenia Dyrekcji Skarbu z dn., L.	w kasie	data	artykuł (pozycja)	przez Kasę w	dnia	pozycja dzien. rozchod.	Na wyrównanie rozchodu zapisano na przychód poz	

Wzór Nr. 6.

Główny Urząd Kasowy
Izba Skarbowa w ....
dn.......................... 192.....r.

Do
dowodów rozchodowych

L.

POLECENIE.

Do Centralnej Kasy Państwowej
Kasy Skarbowej
w ....
nazwa władzy.

Na podstawie załączonej asygnacji .... L. opłaconej już przez Kasę Skarbową (Urząd podatkowy) w .... (Małopolska), Centralna Kasa Państwowa (Kasa Skarbowa) zapisze sumę .... w Głównym dzienniku rozchodu do rubryki dla sum skarbowych i jednocześnie odnotuje dokonaną wypłatę w księdze kredytów.

NACZELNIK WYDZIAŁU KASOWEGO

Zapisano dn. ......
w Głównym Dzienniku
rozchodu poz. ....
i w księdze kredytów
część ....
strona ....
Rachmistrz:

Główny Urząd Kasowy
Izba Skarbowa w ....
dn.......................... 192.....r.
L.

Do
dowodów przychodowych

POLECENIE.

Do Centralnej Kasy Państwowej
Kasy Skarbowej
w ....

Poleca się Kasie sumę Mk. .... wyprowadzoną w rozchód na podstawie opłaconej już przez Kasę Skarbową (Urząd podatkowy) w .... (Małopolska)
nazwa władzy
asygnacji .... L. .... zapisać w Głównym Dzienniku przychodu do rubryki sum obrotowych, celem wyrównania bezpieniężnego rozchodu.

NACZELNIK WYDZIAŁU KASOWEGO

Zapisano dn. ....
w Głównym Dzienniku
przychodu poz. ....
Rachmistrz:

Sprawy walutowe.

627.

OBWIESZCZENIE

Marszałka Sejmu Ustawodawczego Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 października 1920 r. w sprawie rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 22 września 1920 r. o dalszej emisji biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Sejm Ustawodawczy Rzeczypospolitej Polskiej na posiedzeniu w dniu 26 października 1920 r. — w myśl art. 4 ustawy z dnia 1 lipca 1920 r. o utworzeniu Rady Obrony Państwa (Dz. Ust. Nr. 53, poz. 327) — udzielił zatwierdzenia rozporządzeniu Rady Obrony Państwa o dalszej emisji biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej (Dz. Ust. Nr. 92, poz. 605).

(—) *Trąmpczyński.*

(Monitor Polski Nr. 257 — 1920 r.).

628.

OKÓLNIK Nr. 69737/20.

Do Głównego Urzędu Kasowego, Dyrekcji Skarbu we Lwowie i Cieszynie, Ministerstw: Kolei Żelaznych, Poczt i Telegrafów, Sprawiedliwości i Spraw Wojskowych w miejscu, oraz b. Dzielnicy Pruskiej Departament Skarbu w Poznaniu.

Ministerstwo Skarbu prosi o podanie do wiadomości i stosowania wszystkim podległym jednostkom kasowym następujących przepisów o przyjmowaniu i wymianie zniszczonych i zatrzymywaniu fałszywych biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej (banknotów markowych polskich).

§ 1. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa i jej oddziały przyjmują przy wpłatach i do wymiany na inne, wszystkie zaś kasy rządowe przyjmują przy wpłatach, bez żadnych potrąceń i ograniczeń zniszczone bilety Polskij Krajowej Kasy Pożyczkowej, czyniące zadość następującym warunkom:

a) Posiadające więcej jak polowę powierzchni papieru banknotowego.

b) Posiadające wszystkie numery, względnie serję i numer i conajmniej jeden z podpisów. Bilety zniszczone, na których poszczególne cyfry numeru są zatarte wskutek normalnego zużycia, względnie środkowe cyfry numeru (przy banknotach okupacyjnych, posiadających jeden numer na środku), wykruszone wskutek składania przez pół i sklejania zniszczonych banknotów, należy uważać jako posiadające te numery.

c) Bilety sklejone nie mogą składać się z części różnych biletów.

§ 2. W wypadkach wątpliwych decyduje o wymianie biletów zniszczonych Naczelna Dyrekcja Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej na wniosek Skarbnika Głównego lub jego zastępcy, po zasiągnięciu w razie podejrzenia, sfałszowania lub podrobienia przedstawionych biletów, albo jakichkolwiek oszukańczych z nimi manipulacji, opinji Państwowych Zakładów Graficznych.

§ 3. Bilety, nie odpowiadające powyżej wskazanym przepisom, mogą być wymienione, tytułem wyjątku, w wypadkach zniszczenia przez żywioły: w po-

żarze i powodzi, oraz skutkiem działań wojennych, według uznania Naczelnej Dyrekcji Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej. Poszkodowani obowiązani są wtedy złożyć zaświadczenie odnośnych władz administracyjnych o przeprowadzeniu dochodzenia i ustaleniu przyczyny i okoliczności zniszczenia.

§ 4. W razie zgłoszenia w jakiejkolwiek kasie rządowej lub samorządowej, oraz w instytucji kredytowej biletu, sfałszowanego lub podrobionego, lub biletu, co do którego zachodzi podejrzenie podrobienia lub sfałszowania, należy przedstawiony bilet zatrzymać i o zatrzymaniu sporządzić w 4-ch egzemplarzach protokół, który winien zawierać:

a) opis okoliczności zatrzymania,

b) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania osoby, której bilet zatrzymano,

c) opis zatrzymanego biletu (wysokość odcinka, data emisji, oznaczenie serji i numeru),

d) imiona, nazwiska i miejsca zamieszkania ewentualnych świadków zatrzymania,

e) oświadczenie osoby, której bilet zatrzymano, co do źródła, z którego zatrzymany bilet otrzymała,

f) podpisy: zatrzymującego urzędnika, oraz osób, wymienionych w punktach b) i d).

Jeden egzemplarz protokółu należy wydać osobie, której bilet zatrzymano, jeden egzemplarz pozostawić w aktach, jeden egzemplarz odesłać miejscowej władzy policyjno-śledczej i jeden egzemplarz wraz z zatrzymanym biletem, odesłać do najbliższego oddziału Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Okólnik z dn. 18 czerwca 1919 r. w przedmiocie fałszywych biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 16 z r. 1919, poz. 224 i „Monitor Polski" Nr. 140 z dn. 26/VI 1919 r.) uchyla się.

Warszawa, dnia 18 listopada 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *Wl. Grabski.*

629.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa ostrzega, że w obiegu znajdują się fałszywe bilety po sto i tysiąc marek na różowym i białym papierze, z dnia 17 maja 1919 r., z podpisami Dyrektorów D-ra E. Adama i J. Zarzyckiego i Skarbnika głównego M. Karpusa. Łatwo je rozpoznać po numerach, które nie są drukowane, tylko odbijane tuszem za pomocą ręcznego numeratora, skutkiem czego cyfry znacznie różnią się formą, są zamazane i w kolorze blado-różowym zamiast czerwonym. Na wielu biletach tych widnieją, pomimo wywabiania, przekreślenia ukośne czerwonym albo niebieskim ołówkiem.

W obiegu znajdują się również fałszywe bilety po 1000 marek z datą 23 sierpnia 1919 r. z podpisami Dyr. J. Zarzyckiego i Skarbnika głównego M. Karpusa, różniące się od biletów prawdziwych rozmaitemi widocznemi wadami w druku, również ze śladami przekreśleń ołówkiem czerwonym lub niebieskim, z numerami, odbijanemi ręcznie stemplem, tak, jak to powyżej opisane.

(Monitor Polski Nr. 269 — 1920 r.).

630.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Wydział Wykonawczy Głównego Komitetu Popierania Skarbu Narodowego przy Ministerstwie Skarbu wobec krytycznego stanu finansów Państwa w obecnej chwili postanowił zająć się przedewszystkiem sprawą polepszenia stanu waluty. Waluta jest wskaźnikiem ekonomicznego stanu kraju, a od ekonomicznego stanu zależy jego siła militarna, a zatem jego niepodległość i gwarancja utrzymania jej na przyszłość.

Ekonomiczne podniesienie kraju i związana z niem poprawa naszej waluty zależą od pracy i ofiarności całego narodu. W pracy tej musimy liczyć jedynie i wyłącznie na nasze własne siły, tu nie może być żadnych złudzeń, nie należy liczyć na niczyją pomoc.

Jedynie poprawa waluty może położyć kres wzrastającej drożyźnie, stworzyć odpowiednie warunki dla rozwinięcia produkcji krajowej.

Podstawą zaś waluty jest Skarb Narodowy w złocie i srebrze. Bez wzmocnienia tej podstawy nie może być mowy ani o podniesieniu kursu waluty, ani o przeprowadzeniu reformy walutowej, zasilenie więc Skarbu Narodowego jest najwyższym interesem narodowym.

Ratunek polskiej waluty jest w rękach społeczeństwa, wszyscy powinni pospieszyć z ofiarami na Skarb Narodowy w chwili, gdy Państwu grozi niebezpieczeństwo ruiny ekonomicznej.

Zbiórka, a następnie użycie ofiar na Skarb Narodowy znajduje się pod kontrolą społeczną, a osobna ustawa sejmowa, opracowana już na życzenie Wydziału przez Ministerstwo Skarbu, da wszelkie rękojmie, że kruszce szlachetne tą drogą zebrane będą użyte jedynie na zabezpieczenie waluty polskiej.

Nie wątpimy, że wszyscy obywatele Państwa spełnią swój obowiązek.

W.W. podaje do publicznej wiadomości spis placówek, gdzie delegaci Głównego Komitetu przyjmują ofiary na Skarb Narodowy.

631.

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ

dnia 30-go października 1920 r.

Dnia 20-go października obieg wynosił	Mk. 35.688.082.558.50
Od dnia 20 do 30 b. m. wypuszczono	„ 2.448.505.154.—
Do dnia 30/X puszczono w obieg ogółem . . .	Mk. 38.136.587.712.50
W tem na podstawie artykułu 2 Ustawy z dnia 26-go marca 1920 r. (Dziennik Ustaw № 31 poz. 179) .	M. 2.720.892.395.96

Naczelny Dyrektor:

(—) *Steczkowski.*

Zastępca Głównego Skarbnika:

(—) *Orczykowski.*

632.

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ.

Dnia 10-go listopada 1920 r.

Dnia 30-go października r. b. obieg wynosił	Mk. 38.136.587.712.50
Od dnia 30/X do 10/XI wypuszczono	„ 1.840.828.923.50
Do dnia 10-go listopada puszczono w obieg ogółem	Mk. 39 977.416 636.—
W tem na podstawie artykułu 2 Ustawy z dnia 26-go marca 1920 r. (Dziennik Ustaw Nr. 31 poz. 179)	Mk. 2.501.637.459.44

Naczelny Dyrektor:

(—) *Śteczkowski.*

Zastępca Głównego Skarbnika:

(—) *Orczykowski.*

633.

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ.

Dnia 20-go listopada 1920 r.

Dnia 10-go listopada r. b. obieg wynosił	Mk. 39.977.416.636.—
Od dnia 10 do 20 listopada r b. wypuszczono . .	„ 1.293.043.981.50
Do dnia 20-go listopada puszczono w obieg ogółem	Mk. 41.270.460.617.50
W tem na podstawie artykułu 2 Ustawy z dnia 26-go marca 1920 r. (Dziennik Ustaw Nr. 31 poz. 179)	M. 2.390.332.231.60

Naczelny Dyrektor:

(—) *Steczkowski.*

Główny Skarbnik:

(—) *Marjan Karpus.*

Pożyczki premjowe.

634.

OBWIESZCZENIE

Marszałka Sejmu Ustawodawczego Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 października 1920 r. w sprawie rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 17 września 1920 r. w przedmiocie zmiany art. 4 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie 4%-ej państwowej pożyczki premjowej.

Sejm Ustawodawczy Rzeczypospolitej Polskiej na posiedzeniu w dniu 26 października 1920 r. — w myśl art. 4 ustawy z dnia 1 lipca 1920 r. o utworzeniu Rady Obrony Państwa (Dz. Ust. Nr. 53, poz. 327) — udzielił zatwierdzenia rozporządzeniu Rady Obrony Państwa w przedmiocie zmiany art. 4 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie 4%-ej państwowej pożyczki premjowej (Dz. Ust. Nr. 92, poz. 601).

(—) *Trampczyński.*

(Monitor Polski Nr. 257 — 1920 r.).

Przepisy o stosunkach handlowych z zagranicą.

635.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie wprowadzenia w życie ustawy o obrocie towarowym z zagranicą.

Na podstawie art. 27 ustawy o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 79 poz. 527) ustawę powyższą wprowadza się w życie z dniem 20 listopada 1920 roku.

Warszawa, dnia 30 października 1920 r.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *W. Chrzanowski.*

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. z dn. 17/XI 1920 r. Nr. 105 poz. 697)

636.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 30 października 1920 r. o ustaleniu zasad dla regulaminów izb przywozu i wywozu.

W myśl art. 2 lit. b i art. 7 Ustawy o obrocie towarowym z zagranicą z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. 1920 r. Nr. 79, poz. 527) i § 18 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Skarbu, Ministra Sprawiedliwości, Ministra Kolei Żelaznych, Ministra Poczt i Telegrafów oraz Ministra b. dzielnicy pruskiej z dn. 30 października 1920 r. w przedmiocie organizacji i postępowania urzędów oraz izb przywozu i wywozu (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 107, poz. 703), ustanawia się następujące zasady dla regulaminów izb przywozu i wywozu, zakładanych dla poszczególnych gałęzi gospodarstwa:

§ 1.

Kompetencji izb przywozu i wywozu podlega regulowanie obrotu towarami, których rodzaje będą wyszczególnione w rozporządzeniu o powołaniu do życia właściwej izby przywozu i wywozu.

W zakresie towarów, których obrót podlega kompetencji właściwej izby przywozu i wywozu, strony powinny zwracać się z podaniami wyłącznie do tej izby.

Regulowanie obrotu wspomnianemi towarami odbywa się zgodnie z ustawą o obrocie towarowym z zagranicą, rozporządzeniem wykonawczem do tejże ustawy, regulaminem Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz podwładnych mu urzędów i izb, instrukcjami i dyrektywami Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Organami izby przywozu i wywozu są:
1. Ogólne zebranie izby.
2. Komitety izby.
3. Prezes izby.
4. Komisarz rządowy przy izbie.

Zebranie organizacyjne izby.

§ 3.

Zrzeszenie zawodowe, reprezentujące gałęź gospodarstwa, dla której ma być powołana izba przywozu i wywozu, zwołuje zebranie organizacyjne, które wybiera izbę, w składzie od siedmiu do dwudziestu członków, oraz odpowiednią liczbę zastępców. Jeśli we właściwej gałęzi gospodarstwa zrzeszenie zawodowe nie istnieje, to zebranie organizacyjne zwołują odpowiednie zrzeszenia ogólno-gospodarcze. Jeśli właściwe zrzeszenie zawodowe nie obejmuje całego terytorjum Rzplitej, to reprezentacje okręgów zrzeszeniem ten nie objęte na zebraniu organizacyjnem można przekazać zrzeszeniom ogólno-gospodarczym.

Zrzeszenia wymienione powyżej, jako inicjatorowie założenia izby przywozu i wywozu, przedstawiają listę imienną członków izby i ich zastępców za pośrednictwem Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, do zatwierdzenia Ministrowi Przemysłu i Handlu. Do listy imiennej należy dołączyć protokół zebrania organizacyjnego.

Minister Przemysłu i Handlu może na wniosek Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu zmienić przedstawioną listę i powołać inne osoby do składu izby z grona interesowanych gospodarstw.

Członków Izby zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu na okres jednoroczny. Po upływie roku zrzeszenia, które założyły izbę, układają w ustalonym przez siebie porządku listę członków izby na następny rok. Poczem lista podlega zatwierdzeniu przez Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 4.

Wszyscy członkowie izby z chwilą zatwierdzenia obowiązani są brać udział w zebraniach i przyjmować wybór do komitetów utworzonych przez izbę oraz wykonywać wszystkie powierzone im czynności.

Członkowie izby w swej działalności podlegają Głównemu Urzędowi Przywozu i Wywozu i mogą być, na wniosek przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, zawieszeni w czynnościach, lub wykreśleni z listy członków izby przywozu i wywozu przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Członkowie izby pełnią swe czynności honorowo, prezes zaś i wiceprezes izby mogą otrzymywać wynagrodzenie, odpowiadające uposażeniu urzędników V stopnia służbowego dla prezesa i VI stopnia dla wiceprezesa izby.

W razie wystąpienia ze składu izby któregokolwiek z jego członków, na jego miejsce wstępuje zastępca, w razie zaś wyczerpania listy zastępców, ogólne zebranie izby przedstawia Ministrowi Przemysłu i Handlu nowych kandydatów do zatwierdzenia.

Ogólne zebranie izby.

§ 5.

Po zatwierdzeniu przez Ministra Przemysłu i Handlu listy członków izby i ich zastępców, zrzeszenia, które wyłoniły izbę, zwołują pierwsze ogólne zebrania izby.

Następne ogólne zebranie izby zwołuje prezes izby przynajmniej raz na kwartał.

Na żądanie komisarza rządowego przy izbie prezes izby obowiązany jest zwołać ogólne zebranie izby.

Uchwały ogólnego zebrania izby zapadają zwykłą większością głosów i są prawomocne przy każdej liczbie obecnych członków. W razie równości głosów, przechodzi wniosek, za którym głosował prezes izby.

O terminie ogólnego zebrania i jego porządku dziennym prezes izby zawiadamia członków izby i komisarza rządowego przy izbie przynajmniej na siedm dni przed zebraniem.

§ 6.

Obradom i uchwałom ogólnego zebrania izby podlegają następujące sprawy:

1) wybory prezydjum izby w składzie prezesa, wiceprezesa i sekretarza,

wynik wyborów przedstawia się za pośrednictwem Głównego Urzędu Ministrowi Przemysłu i Handlu do zatwierdzenia;

2) ustalenie liczby komitetów izby i rozdział ich kompetencji (§ 7), oraz wybory na okres jednego roku członków komitetu, w liczbie od 3 do 5 członków, i 2 zastępców każdego członka;

3) sprawozdanie prezydjum izby obejmuje całokształt działalności izby przywozu i wywozu, oraz kwartalne sprawozdania statystyczne tejże izby;

4) rozpatrywanie i zatwierdzanie bilansów kwartalnych i budżetu izby z uwzględnieniem przepisów § 14;

5) przedstawianie Głównemu Urzędowi Przywozu i Wywozu wniosków w sprawach, przewidzianych w p. 2 lit. a art. 11 ustawy, oraz w p. 6 lit. b art. 10 ustawy;

6) wybory delegatów do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu w liczbie, którą ustali rozporządzenie o utworzeniu właściwej izby.

Komitety izby.

§ 7.

Liczba komitetów zależy od decyzji izby.

W razie powołania jednego tylko komitetu, ten ostatni kieruje całością spraw, w zakresie, przewidzianym w § 10.

W tym wypadku izba może wybrać większą liczbę członków i ustalić okresy ich kadencji, mając na względzie ciągłość komitetu.

W razie powołania dwuch albo więcej komitetów ogólne zebranie powierza każdemu z nich regulowanie obrotu określoną grupą towarów lub spraw.

Regulaminy, określające podział kompetencji między komitetami, należy przesyłać Głównemu Urzędowi Przywozu i Wywozu do zatwierdzenia, skład zaś osobowy i wykaz udziału jego w kadencjach podawać do wiadomości Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 8.

W okresie od jednego do drugiego ogólnego zebrania izby każdy z komitetów obejmuje pełnię kompetencji izby w powierzonym mu zakresie.

Uchwały komitetu w sprawach wyszczególnionych w § 6 wymagają zatwierdzenia przez najbliższe ogólne zebranie izby.

§ 9.

Posiedzenie komitetów zwołuje prezes izby przynajmniej co dwa tygodnie. Prócz tego prezes obowiązany jest zwołać posiedzenie komitetu na każdorazowe żądanie komisarza rządowego przy izbie.

Na posiedzeniach komitetu przewodniczy prezes izby lub jego zastępca, wyznaczony przez prezesa z pośród członków komitetu.

Termin i porządek dzienny każdego posiedzenia podaje prezes izby do wiadomości członków komitetu i komisarza rządowego przy izbie.

Uchwały komitetu zapadają większością głosów i są prawomocne w razie obecności przynajmniej trzech członków. W razie równego podziału głosów przechodzi ten wniosek, za którym oświadczył się przewodniczący komitetu.

§ 10.

Do zakresu działania komitetów należy:

1) opracowywanie wniosków i szczegółowych przepisów, dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz i wywóz dla poszczególnych rodzajów towarów;

2) rozpatrywanie wykazów załatwionych podań o przywóz i wywóz;

3) układanie tabel cen, poniżej których nie wolno towarów sprzedawać na wywóz, oraz tabel zysku wywozowego (art. 11 p 1 Ustawy i § 8 p. 3 Rozporządzenia wykonawczego). Tabele te należy przesyłać do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu w ciągu trzech dni od daty ich sporządzenia;

4) ustanawianie cen, poniżej których nie wolno towarów sprzedawać na wywóz, oraz określanie zysku wywozowego w wypadkach nie objętych tabelami wspomnianemi w p. 3;

5) wnioski Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, w sprawach przewidzianych w p. 2 art. 11 ustawy, za wyłączeniem p. 2 lit. a;

6) rozdział ustalonych przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu ryczałtów wywozowych (p. 3 art. 11 ustawy);

7) rozpatrywanie sprawozdań, dotyczących rejestracji przywozu i wywozu towarów, objętych art. 13 p. 1 ustawy, rejestracji walut, za które te towary są sprzedawane na wywóz, oraz kontrola odpowiednich cen wywozowych;

8) rozdział ryczałtów waluty obcej pomiędzy poszczególne gospodarstwa, w granicach przyznanych przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu (§ 8 p. 11 Rozporządzenia wykonawczego);

9) dostarczanie Głównemu Urzędowi Przywozu i Wywozu wiadomości o cenach i konjunkturach na rynkach zagranicznych;

10) rozpatrywanie sprawozdań statystycznych za okresy czasu, ustalone przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu.

Prezes izby.

§ 11.

Prezes izby przywozu i wywozu załatwia wszystkie sprawy, wchodzące w zakres działania Izby na mocy art. 11 ustawy, o obrocie towarowym z zagranicą i niezastrzeżone niniejszem rozporządzeniem, jako podlegające kompetencji bądź ogólnego zebrania (§ 6), bądź komitetów izby (§ 10).

W szczególności prezes izby wydaje pozwolenia na przywóz i wywóz. Prawo wydawania pozwoleń prezes izby może przekazać wiceprezesowi, lub kierownikowi biura izby (§ 12), z warunkiem uzyskania na to zgody Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

W razach niecierpiących zwłoki prezes izby ma prawo rozstrzygać sprawy, zastrzeżone kompetencji komitetu izby, z tem, że rozstrzygnięte w ten sposób sprawy będą złożone do zatwierdzenia na najbliższem posiedzeniu właściwego komitetu izby.

W czasie choroby, lub nieobecności prezesa zastępuje go wiceprezes, który przejmuje władzę i odpowiedzialność za prezesa.

Personel izby.

§ 12.

Dla bezpośredniego prowadzenia biurowości izby prezes powołuje odpowiedni personel. Z pośród tego personelu prezes może mianować kierownika biura izby. Kierownik biura izby jest odpowiedzialny przed prezesem izby.

Komisarz rządowy przy izbie.

§ 13.

Komisarz rządowy przy izbie przywozu i wywozu jest organem nadzorczym i kontrolującym i podlega w swej działalności przewodniczącemu Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Wszystkie instrukcje i dyrektywy Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, skierowane do izby przywozu i wywozu, przechodzą przez ręce komisarza rządowego przy izbie.

Komisarza rządowego należy powiadomić o terminie i porządku dziennym ogólnych zebrań izby, oraz posiedzeń komitetów.

Celem uświadamiania komisarza rządowego o toku prac izby, należy mu na każde żądanie składać protokóły posiedzeń, wykazy pozwoleń wydanych, odmówionych, lub odroczonych, oraz wszelkie akty i dokumenty izby do przejrzenia.

Przepisy ogólne.

§ 14.

Z dochodów z opłat manipulacyjnych prezes izby asygnuje wszelkie sumy, potrzebne na utrzymanie izby i jej personelu, w ramach zatwierdzonego budżetu izby. W budżecie izby należy umieszczać pozycję na utrzymanie Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu w wysokości określonej przez tenże Urząd, drogą rozłożenia kosztów utrzymania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu pomiędzy wszystkie okręgowe urzędy i izby Przywozu i Wywozu.

W terminie, wskazanym przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu przed rozpoczęciem roku operacyjnego, izba przesyła Głównemu Urzędowi Przywozu i Wywozu budżet swój, zatwierdzony przez ogólne zebranie izby. Budżet nabiera mocy i podlega wykonaniu, o ile w ciągu miesiąca po dostarczeniu do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu nie został zakwestjonowany przez ten Urząd.

Po zamknięciu roku operacyjnego pozostałości sum, powstałych z opłat manipulacyjnych, przekazywać należy Głównemu Urzędowi Przywozu i Wywozu.

Daty roku budżetowego izby muszą być zgodne z datami rocznego budżetu państwowego.

§ 15.

Izba przywozu i wywozu ma prawo, na zasadzie art. 11 p. 7 ustawy, żądać od przywożących i wywożących udzielania wszelkich potrzebnych informacji danych, dotyczących czynności izby.

W razie trudności ze strony interesowanych, prezes izby ma prawo postawić w Głównym Urzędzie Przywozu i Wywozu wniosek, poparty protokólem i potrzebnemi danemi, za pośrednictwem właściwej władzy o zarządzenie rewizji dokumentów, korespondencji, ksiąg, magazynów i t. p.

§ 16.

Szczegóły wewnętrznej organizacji izby i jej postępowania, oraz sposób prowadzenia statystyki przez izbę ustala się zgodnie z instrukcjami i dyrektywami, udzielanemi przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu.

§ 17.

Izby przywozu i wywozu kierują się w swej działalności w szczególności przepisami zawartemi w § 18—23 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o obrocie towarowym z zagranicą, oraz §§ 8—13 regulaminu Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz podwładnych mu urzędów i izb przywozu i wywozu.

Izby przywozu i wywozu są obowiązane nadsyłać do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu protokóły wszystkich swych zebrań i posiedzeń w ciągu 48 godzin po każdem zebraniu lub posiedzeniu.

§ 18.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 30 października 1920 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. (—) *Henryk Strasburger.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Monitor Polsk Nr. 268 — 1920 r.).

637.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra Skarbu z dnia 30 października 1920 r. o zatwierdzeniu Regulaminu Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz podwładnych mu urzędów i izb.

Na zasadzie art. 4 i 9 Ustawy z dnia 15 lipca r. b. (Dz. Ust. R. P. 1920 r. Nr. 79, poz. 527) o obrocie towarowym z zagranicą zarządza się, co następuje:

§ 1.

W Głównym Urzędzie Przywozu i Wywozu ustanawia się trzy Wydziały:

I. Wydział organizacji i kontroli, łącznie z Oddziałem dla spraw biurowości i manipulacji kancelaryjnej.

II. Wydział obrotu towarowego, łącznie z Oddziałem dla spraw protokólarnych.

III. Wydział statystyczny.

§ 2.

Zakres działania i obowiązków Wydziału organizacji i kontroli jest następujący:

1. sprawy, dotyczące organizacji okręgowych urzędów i izb przywozu i wywozu;

2. opracowywanie projektów ustawodawczych, regulaminów i instrukcji, oraz udzielanie dyrektyw niższym instancjom;

3. ogólna kontrola i nadzór nad niższemi instancjami;

4. rozpatrywanie wniosków od urzędów okręgowych i izb przywozu i wywozu, dotyczących spraw organizacyjnych, administracyjnych i budżetowych;

5. rozpatrywanie zażaleń na działalność okręgowych urzędów i izb przywozu i wywozu, w zakresie kompetencji Wydziału I;

6. organizacja i kontrola rejestracji przywozu i wywozu towarów, objętych art. 13 p. 1 ustawy rejestracji walut, za które towary te się sprzedaje na wywóz, oraz kontrola odpowiednich cen wywozowych;

7. wnioski o rozdział ryczałtów waluty obcej pomiędzy wszystkie instancje (§ 8 p. 11 rozporządzenia wykonawczego);

8. ewidencja i kontrola prywatnych tranzakcji wyrównawczych i obrotu towarów do uszlachetnienia;

9. prowadzenie biurowości i manipulacji dla spraw kancelaryjnych.

a) opracowywanie projektów instrukcji biurowej i organizacja biurowości i manipulacji kancelaryjnej;

b) projektowanie budżetu Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu i przedstawianie wpływających z okręgowych urzędów przywozu i wywozu projektów ich budżetów;

c) wykonywanie biurowości na podstawie instrukcji biurowej, oraz lustracja biurowości urzędów okręgowych przywozu i wywozu;

d) sporządzanie zaświadczeń na prawo przywozu, przewozu i wywozu;

e) sprawy osobowe i służbowe pracowników Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu i podwładnych mu Urzędów.

§ 3.

Do zakresu działania wydziału obrotu towarowego należy:

1. projektowanie wykazów towarów, oraz wnioski do uzupełnień i zmian w tych wykazach;

2. stawianie wniosków, dotyczących zwalniania poszczególnych partji towarów od zakazu przywozu lub wywozu;

3. opracowywanie wpływających z niższych instancji danych, dotyczących cen, poniżej których nie wolno sprzedawać towarów na wywóz, jakoteż opracowywanie zysku wywozowego i projektów odpowiednich tabel;

4. rozpatrywanie wniosków w przedmiocie oznaczania walut, za które dozwala się towary sprzedawać na wywóz, oraz wysokości opłat i premji wywozowych;

5. stawianie wniosków w przedmiocie perjodycznego normowania ryczałtów najniższego wywozu przymusowego, lub dozwolonego najwyższego dla poszczególnych gałęzi wytwórczości, w miarę potrzeby ryczałtów przywozu dla danych rodzajów towarów, oraz projektowanie rozdziału ryczałtów między poszczególne urzędy okręgowe i izby przywozu i wywozu;

6. rozpatrywanie spraw i reklamacji, wpływających w zakresie kompetencji wydziału II, zarówno od osób postronnych, jak z niższych instancji;

7. projektowanie wniosków do ustalenia zasad prywatnych tranzakcji wyrównawczych, oraz w przedmio-

cie ustalenia ryczałtów wywozowych, przeznaczonych dla tychże tranzakcji i w przedmiocie planu rozporządzania temi ryczałtami;

8. ujednostajnianie nomenklatury towarowej na pozwoleniach wywozu i przywozu;

9. referowanie spraw, dotyczących tranzytu i poszczególnych tranzakcji wyrównawczych — prywatnych;

10. sprawy protokólarne, a mianowicie:

a) przygotowywanie potrzebnych materjałów do ułożenia porządku dziennego Ogólnego Zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu i Zmniejszonego Kompletu;

b) prowadzenie protokółów na wszystkich posiedzeniach Głównego Urzędu;

c) komunikowanie właściwym wydziałom zapadłych uchwał celem wykonania tychże;

d) prowadzenie rejestru uchwał i ewidencji ich wykonania przez wydziały.

§ 4.

Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu ma prawo zwoływać narady fachowe na wniosek kierownika wydziału II, a także powoływać do współpracy przy tym wydziale płatnych konsulatów — rzeczoznawców, stałych, lub czasowych w granicach budżetu.

§ 5.

Do zakresu działania wydziału statystycznego należy:

1. prowadzenie wykazów wydanych pozwoleń w okręgowych urzędach i izbach przywozu i wywozu, oraz zestawień cyfrowych wydanych pozwoleń;

2. statystyka efektywnego obrotu zagranicznego na zasadzie wykorzystanych pozwoleń i materjałów, otrzymanych z Głównego Urzędu Statystycznego;

3. ogólne sprawozdania statystyczne (miesięczne i roczne), obejmujące całokształt działalności Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz wszystkich podwładnych mu urzędów i izb;

4. opracowywanie dla niższych instancji instrukcji statystycznych, szematów, form i t. p. w porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym;

5) kontrola duplikatów pozwoleń wpływających z urzędów celnych;

6. opracowywanie wniosków do użytku Departamentu Ceł, Ministerstwa Skarbu, w przedmiocie jednolitego sposobu manipulacji z pozwoleniami w urzędach celnych;

7. zbieranie i opracowywanie dla wydziału II za pośrednictwem sekcji handlowej Ministerstwa Przemysłu i Handlu, izb i organizacji społeczno-gospodarczych, oraz danych o cenach towarów na rynkach zagranicznych, o cenach na rynkach krajowych za pośrednictwem sekcji przemysłowej, organizacji społeczno-gospodarczych, oraz izb przywozu i wywozu i firm prywatnych.

§ 6.

Obowiązki zastępcy przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu pełni upoważniony przez niego jeden z kierowników wydziałów. W nieobecności przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu wszystkie jego czynności sprawuje i odpowiedzialność za przewodniczącego przejmuje jego zastępca.

§ 7.

W celu ścisłego nadzorowania i kontroli działalności urzędów okręgowych, oraz izb przywozu i wywozu, ustalania jednolitego sposobu ich postępowania, jakoteż utrzymywania stałej łączności z nimi, przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu ma prawo delegować do urzędów okręgowych i izb przywozu i wywozu rewidentów lub instruktorów.

§ 8.

Urzędy okręgowe i izby przywozu i wywozu, jako instancje wykonawcze, powołane przedewszystkiem do udzielania pozwoleń na przywóz i wywóz, w myśl ustawy o obrocie towarowym z zagranicą obowiązane są działać zgodnie z instrukcjami i dyrektywami, udzielanemi przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu.

§ 9.

Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, zgodnie z art. 5 ustawy i § 10 rozporządzenia wykonawczego, dysponuje potrzebnym personelem urzędniczym Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz okręgowych urzędów przywozu i wywozu, w następującym zakresie: przyjmuje, mianuje, przenosi i zwalnia urzędników do IX kategorji włącznie, jak również urzędników kontraktowych, w granicach zatwierdzonego etatu i budżetu, z tem zastrzeżeniem, że wszystkie wypadki mianowania, przenoszenia, lub zwalniania urzędników, zarówno kontraktowych, jak i etatowych do IX kategorji włącznie należy uprzednio uzgodnić z wydziałem osobowym Ministerstwa Przemysłu i Handlu, a po dokonaniu odpisu właściwych zarządzeń przesłać do tego wydziału, celem umieszczenia w wykazach personelu. Urzędników powyżej IX kategorji mianuje Minister Przemysłu i Handlu, na wniosek przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Dyrektorzy okręgowych urzędów przywozu i wywozu, oraz prezesi izb przywozu i wywozu asygnują sumy, w granicach zatwierdzonego budżetu powierzonego im urzędu lub izby.

§ 10.

W urzędach okręgowych przywozu i wywozu ustanawia się jeden normalny porządek wydawania pozwoleń przez kierownika urzędu okręgowego, na przedstawienie właściwego referenta, zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, wyjaśnieniami zebrań okręgowych urzędów przywozu i wywozu i pod ich kontrolą. Kierownik urzędu okręgowego jest wyłącznie odpowiedzialny za wszystkie wydawane pozwolenia (§ 15 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego).

Główny Urząd Przywozu i Wywozu, w instrukcji szczegółowej określi terminy, w których ciągu sprawy o przywóz i wywóz powinny być załatwiane.

Porządek wydawania pozwoleń przez izby przywozu i wywozu ustali się w regulaminie tych izb.

§ 11.

Przy udzielaniu pozwoleń w urzędach okręgowych i izbach przywozu i wywozu, należy się kierować w szczególności:

1. ogłaszanemi w „Dzienniku Ustaw R. P." wykazami towarów, których przywóz, względnie wywóz jest zabroniony, albo też jest wolny i nie wymaga specjalnego pozwolenia (art. 13 p. 1 i 2 ustawy);

2. orzeczeniami Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu w sprawie odwołań na decyzje niższych instancji, oraz w sprawie sprzeciwów, zgłoszonych przez Komisarzy przy izbach przywozu i wywozu;

3. postanowieniami zasadniczemi Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, dotyczącemi polityki obrotu zagranicznego poszczególnych rodzajów towarów;

4. poszczególnemi dyrektywami Głównegu Urzędu Przywozu i Wywozu, opartemi w szczególności na rezultatach kontroli lub rewizji urzędów okręgowych lub izb przywozu i wywozu;

5. w poszczególnych wypadkach wzbudzających wątpliwości i w braku dyrektyw Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, należy się zwracać do niego po wyjaśnienia;

6. do czasu upoważnienia niższych instancji przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu do wydawania pozwoleń na poszczególne tranzakcje wyrównawcze (art. 10 p. 5 ustawy) pozwolenia takie wydawać się będą w niższych instancjach tylko na podstawie każdorazowej decyzji Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 12.

Urzędy okręgowe oraz izby przywozu i wywozu powinny prowadzić szczegółowe rejestry spraw, zawierające treść rezolucji w każdej z nich i rejestry te odsyłać co tydzień do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Wzory rejestrów, oraz wszelkich sprawozdań niższych instancji ustali Główny Urząd Przywozu i Wywozu.

§ 13.

Odwołanie do decyzji urzędów okręgowych oraz izb przywozu i wywozu wnosić można w terminie miesięcznym od daty decyzji do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu. Odwołanie wnosić można nietylko na decyzje odmowne, lecz również na przychylne, o ile chodzi o ilość towarów, ryczałty wywozowe, ceny i zysk wywozowy, oraz warunki zabezpieczeń walutowych.

§ 14.

Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dn. 30 października 1920 roku.

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. (—) *Henryk Strasburger.*

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Monitor Polski Nr. 269 — 1920 r.).

Przepisy o służbie państwowej.

638.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w sprawie zwrotu kosztów podróży członkom i zastępcom członków Komisji podatkowych tudzież mężom zaufania na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Art. 1.

Wyznaczoną przepisem § 2 rozporządzenia b. austr. Ministerstwa Skarbu z dn. 25 czerwca 1897 r. Dz. p. Nr. 151 wysokość wynagrodzenia kosztów podróży członków i zastępców członków Komisji podatkowych tudzież mężów zaufania podwyższa się, jak następuje:

przy odległości wynoszącej 2 do 4 klm. na 40 mk.;
przy odległości wynoszącej nad 4 do 6 klm. na 60 mk.;
przy odległości wynoszącej nad 6 do 9 klm. na 80 mk.;
przy odległości wynoszącej nad 9 do 12 klm. na 100 mk.;
a za każdy dalszy kilometr ponad 12 klm. na 8 mk.

Stawka 40 mk. ma zastosowanie także w wypadkach, przewidzianych w ustępie 2 par. 2 powołanego wyżej rozporządzenia.

Art. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej i ma zastosowanie do podróży, które miały miejsce w czasie od 1 lipca 1920 r.

Warszawa, dnia 13 października 1920 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. Ust. Nr. 105 z d. 17/XI 1920 r. poz. 694).

Ruch służbowy.

639.

W MINISTERSTWIE SKARBU
za m. sierpień 1920 roku.

Mianowani zostali:

Jabłoński Michał. — Starszym Referentem od dn. 1/VIII-20 r.;
Piasecki Wiktor — Sekretarzem Kancelaryjnym od dn. 1/VIII-20 r.;
Tyszkowski Henryk — Starszym Referentem od dn. 19/VII-20 r.;
Dmowski Mieczysław — Inspektorem ministerjalnym od dn. 1/VIII-20 r.;
Kaczarowski Jan — Inspektorem ministerjalnym od dn. 1/VIII-20 r.;
Zieliński Antoni — St. kontr. w Gł. Urz. Kas. od dn. 1/VIII-20 r.;
Lipiński Stanisław — Wice-dyrektorem Gł. Urz. Kas. od dn. 14/VIII-20 r.;
Koniuszewski Kazimierz — Dyrektorem Gł. Urzędu Kas. od dn. 10/VIII-20 r.

Zwolnieni zostali:

Ryszawy Aleksander z dn. 30 czerwca 1920 r.;
Radziszewska Janina z dn. 30 czerwca 1920 r.;
Radło Franciszek z dn. 7 sierpnia 1920 r.;
Kowalewski Konrad z dn. 15 sierpnia 1920 r.;
Moszczyc Maurycy z dn. 31 sierpnia 1920 r.
(Monitor Polski Nr. 260 — 1920 r.).

640.

W MINISTERSTWIE SKARBU
za m. wrzesień 1920 roku.

Zwolnieni zostali:

Referent, Merkert Aleksander, z dn. 29 lipca 1920 r.;
Pom. intendenta, Lutostański Jan, z dn. 11 września 1920 r.;

Radca Min., Kmita Konrad, od dn. 30 września 1920 r.;

St. Referent, Waśniewski Heryk, od dn. 30 września 1920 r.;

Sekretarz, Biernacki Czesław, od dn. 30 września 1920 r.;

Rachmistrz, Oczechowska Helena, od dn. 30 września 1920 r.

Hyżycki Aleksander, Dyr Mon. Spir., z powodu przejścia na stanowisko Prezesa Warsz. Izby Kontroli Państwa, z dn. 30 września 1920 r.

(Monitor Polski Nr. 263 — 1920 r.).

OGŁOSZENIA.

BILANS
Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej
(TYMCZASOWY)

dnia 30 września 1920 r.

Stan czynny.

Kruszce, oblicz. podług równi monetarnej:	
Złoto: własn. P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	6.394.497,53
„ Skarbu Narodowego	475.482,94
„ Ministerstwa Skarbu	2.222.104,34
Srebro: „ P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	24.523.024,54
„ Skarbu Narodowego	1.473.412,31
„ Ministerstwa Skarbu	8.116.746,16
Pieniądze obce:	
a) korony i ruble	139.906.264,29
b) inne pieniądze	112.232.454,19
Banki:	
a) banki niemieckie	466.789.908,95
b) inne banki zagraniczne	174.888.899,43
Niemiecka Komisja Odszkodowań i inne rachunki w likwidacji	25.213.281,46
Weksle zdyskontowane	333.858.629,78
Pożyczki:	
a) Skarbowi Państwa	40.625.000.000,—
b) miastom	234.522.945,42
c) osobom i firmom prywatnym	1.628.425.004,33
Inne aktywa	6.172.906.411,76
	49.956.949.067,43

Na poczet pożyczek, przejętych d. 11 listopada 1918 r., wpłynęło do dnia 30-go września 1920 r. . . Mk. 106.730.895,58

Stan bierny.

Banknoty w obiegu	33.203.498.283,50
Rachunki bieżące:	
a) Centralnej Kasy Państwowej	217.308.732,24
b) inne rach. bieżące	9.518.310.700,86
Fundusze rezerwowe	16.383.642,70
Inne pasywa	7.001.447.708,13
	49.956.949.067,43

Ilość rachunków przekazowych . . 3.551

Obroty Izb Rozrachunkowych w Warszawie i Poznaniu od dn. 1 stycznia do 30-go września 1920 r. . . . . Mk. 20.071.023.183,34

Naczelny Dyrektor: **Steczkowski.**

Główny księgowy: **Michał Gawroński.**

Bilans Banku Zjednoczonych Ziem Polskich

na 1-go Czerwca 1920 r.

Stan czynny.

Kasa	12.657.108,91
Rachunek bieżący w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej	1.605.855,30
Skup weksli	35 049.772,25
Papiery publiczne własne	10.762.379,66
Inkaso	399.571,95
Monety obce	633,294.88
Pożyczki terminowe na zastaw papierów publicznych	513.308,72
Pożyczki bezterminowe (on call), zabezpieczone papierami publicznymi	36.464.894,07
Korespondenci:	
Loro—otwarte kredyty i rachunki zabezpiecz.	51.213.696,43
Nostro—na rachunkach Banku	21.646.644,40
Nieruchomości	9.107 600,05
Urządzenia i ruchomości	950.565,
Rachunki przechodnie	21.218.180,81
„ Zarządu z oddziałami	9.685.601,51
Koszty handlowe	1.621.566,82
	213.530.040,76

Stan bierny.

Kapitał zakładowy		25.000.000,—
Wkłady:		
1) kapitały na lokacji	631.159,20	
2) na rachunek przekazowy	117.211.034,41	117.842.193,61
Korespondenci:		
pozostałości na ich rachunkach (loro)	33.530.665,50	
pozostałości na rachunkach Banku (nostro)	15.254.662,34	48.785.327,84
Przekazy do zapłacenia		3.279.478,35
Należności skarbowe		26.688,42
Procenty i prowizje		2.976.965,29
Rachunki przechodnie		10.154.291,29
„ oddziałów z Zarządem		5.465.095,96
		213.530.040.76

Bilans Banku Ziemiańskiego,

założonego przez Tow. Kredytowe Ziemskie w Królestwie Polskiem,

na 1-go października 1920 roku.

STAN CZYNNY		STAN BIERNY	
Kasa	Mk. 19,696,640.58	Kapitał zakładowy	Mk. 6,480,000.—
Sumy do dyspozycji Banku	„ 39,540,940.76	Obligacje Banku	„ 14,084,024.—
Skup pap. wyl. i kuponów	„ 5,534.59	Lokaty	„ 31,903,539.68
Papiery publiczne własne	„ 125,075,000.39	Rachunki bieżące	„ 56,059,386.37
Weksle inkasowe	„ 85,017.25	Kasa Przezorności	„ 130,553.45
Weksle zdyskontowane	„ 4,705,146.—	Korespondenci loro	„ 61,522,031.73
Pożyczki specjalne do 1921 r.	„ 45,048,470.90	„ nostro	„ 14,828,211.72
„ na zabezp. hipot.	„ 22,369,105.55	Oddziały	„ 13,528,763.80
Otwarty kredyt	„ 47,192,038.84	Należności skarbowe	„ 59,086.71
Zastawy	„ 627,013.02	Przechodnie	„ 114,018,229,64
Korespondenci loro	„ 2,193,659.08	Redyskonto	„ 8,590,000.—
„ nostro	„ 1,715,650.07	Procenty i prowizje	„ 4,506,875.29
Przechodnie	„ 1,841,063.84	Kap. Rezerwowy	„ 300.000.—
Oddziały	„ 12,332,196.19		
Ruchomości	„ 123,186.16		
Wydatki bieżące	„ 3,460,039.17		
	Mk. 326,010,702.39		Mk. 326,010,702.39
Depozyty	Mk. 121,134,617.08	Różni za swoje depozyty	Mk. 120,674,635.86
Różni za nasze depozyty	„ 127,896,944.78	Depozyt własny	„ 128,356,926.—
	Mk. 249,031,561.86		Mk. 249,031,561.86

BILANS

Banku Przemysłowego Warszawskiego

na 1-go czerwca 1920 roku.

STAN CZYNNY.

	Marki	fen.
Gotowizna w kasie	8609297	58
Rachunek bieżący warunkowy w ros. Banku Państwa	32902	61
Rachunek bieżący w Polsk. Kr. Kasie Pożycz.	2954217	05
Skup weksli	19544464	43
„ papierów publicznych wylosowanych i kuponów bieżących	244843	91
Weksle i frachty do inkasa	3682199	96
Papiery publiczne własne	5734931	29
„ „ kapitału zapasowego	94492	05
Monety zagraniczne	7806488	97
Pożyczki terminowe na zastaw papierów publicznych	655485	89
Pożyczki bezterminowe (on Call.) zabezpieczone:		
1. papierami publicznymi	31477769	02
2. wekslami	2914877	01
Korespondenci:		
1. pozostałości na ich rachunkach (loro)	153757191	21
2. „ na rachunkach Banku (nostro)	9925020	18
Weksle protestowane	167822	34
Ruchomości	722731	61
Nieruchomości	211375	—
Koszty organizacji Banku	—	—
Wydatki bieżące	2372860	70
Rachunki przechodnie	5638303	11
Rachunek Zarządu z oddzialami	2311547	02
„ Oddziałów z Zarządem	—	—
„ Czekowy w P. K. O.	106193	09
	258965014	03

STAN BIERNY.

	Marki	fen.
Kapitał zakładowy	6480000	—
„ zapasowy	108135	17
Rezerwa zysku	452605	82
Wkłady:		
1. Kapitały na lokacji	1694058	46
2. na rachunek bieżący	132852700	55
Kasa Przezorności i Pomocy Pracowników Banku	222411	89
Weksle redyskontowane	4138800	—
Rachunki w ros. Banku Państwa	3348868	23
Rachunki w instytucjach prywatnych zabezpieczone:		
1. papierami publicznemi	1034184	—
2. wekslami		—
Korespondenci:		
1. pozostałości na ich rachunkach (loro)	12428090	36
2. pozostałości na rachunkach Banku (nostro)	51048445	09
Przekazy do zapłacenia	29696557	03
Należności skarbowe	82934	20
Procenty i prowizje	5464603	43
Dywidenda od akcyj Banku niepodniesiona	810	—
Rachunki przechodnie	7177386	61
Rachunek oddziałów z Zarządem	2038552	63
„ Zarządu z Oddziałami	—	—
„ Zysków i Strat	695870	46
	258965014	03

BILANS
Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej
(TYMCZASOWY)

dnia 10 Października 1920 r.

Stan czynny.	
Kruszce, obliczone pg. równi monetarnej:	
Złoto: własn. P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	6.394.497,53
„ Skarbu Narodowego	475.482,94
„ Ministerstwa Skarbu	2.222.104,34
Srebro. „ P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	24.523 024,54
„ Skarbu Narodowego	1.473.412,31
„ Ministerstwa Skarbu	8.116.746,16
Pieniądze obce.	
a) korony i ruble	139.985.481,89
b) inne pieniądze obce	112.319.206,77
Banki:	
a) banki niemieckie	478.677.600,59
b) inne banki zagraniczne	108.848.810,02
Niemiecka Komisja Odszkodowań i inne rachunki w likwidacji	25.213.281,46
Weksle zdyskontowane	333.313.733.03
Pożyczki:	
a) Skarbowi Państwa	42.625.000.000,—
b) miastom	233.941.872,82
c) osobom i firmom prywatnym	1.892.147.786,99
Inne aktywa	7.036.593 234,87
	53.029.246.276.26

Na poczet pożyczek, przyjętych d. 11 listopada 1918 r., wpłynęło do dnia 20-go października 1920 r. . Mk. 106.730.895,58

Stan bierny.	
Banknoty w obiegu	34.238.514.343,50
Rachunki bieżące:	
a) Centralnej Kasy Państwowej	290.820.299,54
a) inne rachunki bieżące	9.998.925.713,92
Fundusze rezerwowe	16.383.642,70
Inne pasywa	8.484.602.276,60
	53.029.246.276,26

Ilość rachunków przekazowych . . 3546

Obroty Izb Rozrachunkowych w Warszawie i Poznaniu od dnia 1.I do dn. 10 X 1920 r. . Mk. 20.336.951.508.39

Naczelny Dyrektor: **Steczkowski.**

Główny Księgowy: **Michał Gawroński.**

STAN RACHUNKÓW BANKU DLA HANDLU ZAGRANICZNEGO W WARSZAWIE
na dzień 1-go listopada 1920 r.

AKTYWA.

Kasa	Mk. 3640674.67	
R-k bież. w P. K. K. P.	„ 10140.—	
„ „ „ bank. prywatn.	„ 318901.50	3969716.17
Papiery publ. własne	Mk. 3795923.55	
5% Poż. Państw. Długoterm. wł. 1920 r.	„ 3000000.—	6795923.55
Waluty Zagraniczne		8682.60
Otwarte kredyty (on call)		4726948.45
Korespondenci Loro		493423.—
Ruchomości		371551.30
Procenty i prowizje wypłacone		1324.05
Koszty handlowe		1018223.63
„ organizacyjne		2035217.25
„ handlowe 1921 r.		12500.—
Opłata kuponu od 5% Poż. Państw. 1920 r.		3025.-
Weksle, frachty przyjęte do inkasa		125000.—
Sumy przechodnie		160978.50
Depozyty		1974668.- -
		21697181.50

PASYWA.

Kapitał Zakł. (wpłac. 50% na akcje)	Mk. 10000000.—
Rachunki bieżące	„ 2931501.35
„ specjalne (on call) i w innych bankach.	„ 3100000.—
Korespondenci Nostro	„ 1519974.19
Należności skarbowe	„ 314.50
Sprzedaż 50 Poż. Państw. Długot. 1920 r.	„ 1266412.77
Procenty i prowizje pobrane	„ 904310.69
Sumy przechodnie	„ 1974668.-
	21697181.50

BILANS i RACHUNEK STRAT i ZYSKÓW

Towarzystwa Przemysłowego Zakładów Mechanicznych „LILPOP, RAU i LOEWENSTEIN" w Warszawie,

za rok 1919.

B I L A N S.

STAN CZYNNY.	Rub. i kop.	Marki i fen. pg. obliczenia Rk. 100=216
Grunty i budowle . . .	4.219.941,70	9.115.074,07
Maszyny, urządzenia i ruchomości	3.171.839,77	6.851.173,90
Koszty uruchomienia fabryki .	383.452,96	828.258,39
Magazyny i roboty niewykończone	5.331.219,07	11.515.433,19
Rekwizycje niemieckie . .	2.093.677,16	4.522.342,66
Władze niemieckie za kwater. i odszkodowanie . . .	1.345.555,55	2.906.399,99
Kapitały Towarzystwa. . .	1.771.673,29	3.826.814,31
Kaucje	292.228,—	631.212,48
Depozyt na zabezpiecz. fund. Kasy Oszcz. Robotników . .	44.290,60	95.667,70
Dłużnicy	5.708.658,35	12.330.702,04
Kaucje w akceptach. . .	505.500,—	1.091.880,—
Depozyty i kaucje . . .	141.000,—	304.560,—
	25.009.036,45	54.019.518,73

STAN BIERNY.	Rub. i kop.	Marki i fen. pg. obliczenia Rb. 100=216.
Kapitał Zakładowy . . .	4.000.000,—	8.640.000,—
Kapitał Zapasowy . . .	702.036,22	1.516.398,23
Amortyzacja budowli, maszyn i ruchomości . . .	2.868.316,91	6.195.564,53
Amortyzacja kosztów uruchomienia fabryki . . .	38.345,30	82.825,85
Oddział Fabryki w Kremieńczugu od 1 stycznia 1918 . .	3.337.600,86	7.209.217,86
Dywidenda niepodniesiona .	97.981,20	211.639,39
Akcepty bieżące . . .	427.972,51	924.420,62
Kasa Przezorności urzędników i Oszczędn. robotn. . .	128.068,59	276.628,15
Wierzyciele . .	11.335.717,80	24.485.150,45
Ofiary na cele dobroczynne .	1.112,05	2.402,03
Akcepty kaucyjne . . .	505.500,—	1.091.880,—
Właściciele depozytów i kaucji .	140.000,—	302.400,—
Rezerwa na należności od władz okupacyjnych . . .	1.345.555,55	2.906.399,99
Zysk za rok 1918 . . .	56.641.92	122.346.55
„ „ „ 1919 . . .	24.187,54	52.245,08
	25.009.036,45	54.019.518,73

R a c h u n e k S t r a t i Z y s k ó w.

WINIEN.	Rub. i kop.	Rub. i kop.
Pensje i koszta handlowe . .		272.340,09
Podatki i ubezpieczenia . .		33.277,05
Procenty		117.871,22
Amortyzacja:		
4% wartości budynków, maszyn i ruchomości . . .	92.840,25	
10% kosztów uruchomienia fabryki	38.345,30	131.185,55
Zysk netto do dyspozycji Ogólnego Zebrania za rok 1919 . .		24.187,54
		578.861,45

MA.	Rub. i kop.	Rub. i kop.
Zysk brutto na produkcji . .	534.503,30	
Zysk na sprzedanych materjałach i starym drzewie . .	33.013,43	
Dzierżawy	11.284,72	578.861,45
		578.861,45

BANK DYSKONTOWY WARSZAWSKI.

Instytucja centralna ul. Fredry 8, (dom własny).

ODDZIAŁ MIEJSKI — Nalewki 26. ODDZIAŁ CENTRALNY—Senatorska 22, dom własny.

ODDZIAŁ we LWOWIE, ul. 3 Maja 14, dom własny.

Stan rachunków w dniu 30 czerwca 1920 r.

STAN CZYNNY.	Marki i fenigi	
Gotowizna w kasie	44.946.005	65
Rachunki przekaz. do dyspozycji Banku .	71.650.745	78
Papiery publiczne wylos. i kupony . .	1.943.188	88
Skup weksli	9.939.250	59
Weksle i frachty do inkasa . . .	17.537.173	44
Pożyczki na zastaw papier. publicznych .	3.790.705	18
Papiery publiczne własne . . .	12.107.480	54
Polskie pożyczki Państwowe . . .	34.490.426	93
Weksle i monety zagraniczne. . .	10.654.287	99
Korespondenci:		
a) Loro	362.463.587	57
b) Nostro . . - . . .	73.295.865	11
c) Weksle u korespondentów . .	49.413.898	40
Weksle protestowane	6.480	—
Wydatki bieżące	3.197.053	—
Ruchomości	2.160	—
Nieruchomości	1.728.000	—
Sumy przechodnie	16.446.948	76
	713.613.257	82

STAN BIERNY.	Marki i fenigi	
Kapitał zakładowy	43.200.000	—
Kapitał zapasowy	21.600.000	—
Fundusz rezerwowy specjalny. . .	7.080.000	—
Rezerwa specjalna	1.000.000	—
Pozostałość zysków	636.330	48
Wkłady i rachunki przekazowe . .	68.043.107	71
Korespondenci:		
a) Loro	297.834.325	31
b) Nostro	102.922	02
c) Weksle do zainkasowania . .	66.951.071	84
Kasa Przezorności oprócz depozytu . .	139.845	45
Dywidenda niepodniesiona . . .	3.441.922	21
Procenty przypadające do wypłaty . .	535.619	16
Procenty i komisowe	9.447.683	65
Sumy przechodnie	193.456.669	99
Fundusz im. Miecz. Epsteina . . .	23.760	—
„ „ Dyrektora P. Heilperina .	120.000	—
	713.613.257	82

Towarzystwo Akcyjne Suchedniowskiej Fabryki Odlewów.

Bilans na dzień 13 kwietnia 1920 r.

STAN CZYNNY.	Ruble		Marki	
Gotowizna	360,477	96	778,632	39
Zaliczenia, inkasa i papiery % .	724,477	34	1,564,871	07
Towary i materjały . .	3,347,074	95	7,229,681	86
Sklep spożywczy Robotników .	78,765	77	170,134	06
Debitorzy	2,652,340	17	5,729,054	78
Budowle, maszyny i nieruchomości	2,192,265	66	4,735,293	85
Bilans .	9,355,401	85	20,207,668	01

STAN BIERNY.	Ruble		Marki	
Kapitał Akcyjny	3,077,777	78	6,648,000	—
„ Zapasowy	222,510	56	480,622	80
„ Amortyzacyjny . . .	802,603	87	1,733,624	36
Fundusz Rezerwowy . . .	116,296	30	251,200	—
Fundusz Karny	265	23	572	89
Dywidenda do wypłaty . . .	83,558	33	180,486	—
Rezerwa na Podatki . . .	190,266	67	410,976	—
Sumy Przechodnie . . .	50,925	91	110,000	—
Pozostałość zysków . . .	421	47	910	38
Kredytorzy	4,100,072	70	8,856,157	03
Długi hypoteczne	454,989	24	982,776	75
Kasa Urzędników	33,491	57	72,341	80
Koszta Organizacyjne . . .	222,222	22	480,000	—
Bilans .	9,355,401	85	20,207,668	01

Rachunek Strat i Zysków.

WINIEN.	Ruble		Marki	
Przewóz towarów, utrzym. samochodu i koni	229,664	40	496,031	90
Procenty, prowizje i skonta . .	616,018	98	1,330,600	98
Koszty handlowe i sądowe . .	160,578	41	346,849	36
Remont budynków	161,795	25	349,477	74
Zapomogi i ofiary	5,771	45	12,466	33
Asekuracje ogniowe . . .	73,288	70	158,303	59
Zaginione towary	1,087	92	2,349	91
Podatki	18,454	87	39,862	52
Pensje	149,964	75	323,923	86
Kuracja i odszkodowania robotnik.	54,118	20	116,895	31
Straty u dłużników i na kursie .	252,195	44	544,742	19
Utrzymanie składów . . .	164,985	33	356,368	32
Zysk do podziału	544,793	40	1,176,753	76
Bilans .	2,432,697	10	5,254,625	77

MA.	Ruble		Marki	
Pozostałość za lata oper. 1914/19	4,072	99	8,797	66
Dochód z nieruchomości . .	24,265	30	52,413	05
Zysk na towarach	2,404,358	81	5,193,415	06
Bilans .	2,432,697	10	5,254,625	77

Podział Zysków.

WINIEN.	Ruble		Marki	
Kapitał Amortyzacyjny . . .	127,705	27	275,843	38
„ Zapasowy . . .	69,444	45	150,000	—
Rezerwa na podatki . . .	166,666	67	360,000	—
Wynagr. Zarządu i Urzędników .	50,925	91	110,000	—
Rezerwa specjalna	46,296	30	100,000	—
Dywidenda po 150 m. na akcję .	83,333	33	180,000	—
Przeniesiono na rok 1920/21 . .	421	47	910	38
Bilans .	544,793	40	1,176,753	76

MA.	Ruble		Marki	
Zysk do podziału	544,793	40	1,176,753	76
Bilans .	544,793	40	1,176,753	76

Sprawozdanie Tow. Akc. KAROLA STEINERTA w Łodzi

za rok operacyjny 1919.

Przychód ogólny	Rbl.	2,640,926.82
Rozchód ogólny	„	2,555,41[illegible].08
Zysk 1919 roku .	Rbl.	85,508.74

BILANS na 31 GRUDNIA 1919 r.

Stan czynny.

Grunta i budynki	Rbl.	911,073 16
Maszyny i urządzenia	„	1,674,815.39
Inwentarz gospodarczy	„	34,428.38
Kasa	„	73,392.08
Weksle i papiery procentowe	„	211,331.26
Dłużnicy	„	2,951,071.81
Materjały i półprodukty	„	2,335,326.23
Towary gotowe	„	1,243.28
Niedobór lat poprzednich	„	201,821.85
	Rbl.	8,394,503.44

Stan bierny.

Kapitał akcyjny	Rbl.	3,000,000.—
Wierzyciele	„	27,307.65
Sumy przechodnie	„	281,687.85
Zysk 1919 roku	Rbl.	35.508.74
	Rbl.	8,394,504.44

RACHUNEK ZYSKÓW i STRAT.

Ma

Przychód brutto z ekploatacji . . .	Rbl.	1,294,053.90
Dochód z domów	„	23,700.96
Wpływ na r-ku dłużników wątpliwych .	„	8,471.42
	Rbl.	1,326,226.28

Winien

Ogólne wydatki handlowe . . .	Rbl.	452,150.69
Odpisy na dłużników rosyjskich . .	„	788,566.85
Czysty zysk za rok 1919	„	85,508.74
	Rbl.	1,326,226.28

Wyciąg ze Sprawozdania Towarzystwa Akcyjnego Fabryki Przetworów Chemicznych „RĘDZINY"

za rok eksploatacyjny od I/I 1919—31/XII 1919

Fabryka i Zarząd we wsi Rudniki pod Częstochową

Przychód	Rb. 666790.—	
Rozchód	„ 601518.42	
Zysk za 1919 r. do podziału . . .	Rb. 65271.58	
Saldo zysku z lat ubiegłych . . .	„ 14909.42	
Do podziału ogółem .	Rb. 80181.—	

PODZIAŁ ZYSKU.

Na mocy postanowienia Walnego Zgromadzenia Akcjonarjuszów odbytego w Łodzi dn. 16 Września 1920 r. zysk ten podzielono:

7% od Rb. 600000—Kapitału Zakładowego na dywidendę dla akcjonarjuszów	Rb. 42000.—	
Na fundusz budowy Domu Ludowego	„ 10000.—	
Na gratyfikację dla urzędników .	„ 4000.—	
Resztę przenieść na rachunek 1920 r.	„ 24181.—	Rb. 80181.—

RACHUNEK ZYSKÓW i STRAT za 1919 ROK.

Kredyt

Saldo nierozdzielonego zysku z lat ubiegłych	Rb. 14909.42	
Dochód ze sprzedaży i inne dochody za 1919 r.	„ 259812.68	Rb. 274722.10

Debet

Strata na aprowizacji .	Rb. 3266.61		
Premje Asekuracyjne .	„ 9175.17		
Koszta Handlowe .	„ 20696.28		
Pensje Zarządu, Dyrekcji Biura . .	„ 64688.29		
Dodatki i Patenty .	„ 1475.03		
Utrzymanie Nieruchomości, Szkoły, Bocznicy i Szpitala. .	„ 15613.91		
Odpis na Kapitał amortyzacyjny . . .	„ 71201.53		
Odpis na Kapitał zapasowy . . .	„ 8424.28	Rb. 194541.10	
Saldo Zysku z lat ubiegłych . . .	Rb. 14909.42		
Saldo Zysku za 1919 r.	„ 65271.58	Rb. 80181.—	Rb. 274.722.10

Bilans na dn. 31 Grudnia 1919 r.

STAN CZYNNY.

Ziemia	Rb. 25160.07	
Nieruchomości	„ 275772.22	
Maszyny, Aparaty i Urządzenia .	„ 583351.99	
Papiery Publiczne	„ 188.209.30	
Kasa	„ 4271.34	
Weksle	„ 3762.98	
Dłużnicy	„ 229344.46	
Wartość Remanentów na 31/XII 19 r.	„ 221191.42	R. 1531063.78

STAN BIERNY.

Kapitał Zakładowy .		Rb. 600000.—	
„ Amortyzacyjny		„ 704747.71	
„ Zapasowy .		„ 50259.99	
Specjalny Fundusz Rezerwowy . .		„ 10000.—	
Niewypłacona Dywidenda . . .		„ 2047.37	
Wierzyciele . . .		„ 83827.71	
Zyski i straty			
Saldo zysku z 1918 r.	Rb. 14909.42		
Zysk osiągnięty z 1919 r. . .	Rb. 65271.58	Rb. 80181.—	R. 1531063.78

Stan rachunków Banku Angielsko-Polskiego w Warszawie po dzień 31 sierpnia 1920 r.

STAN CZYNNY.

	mk.	fen.
Kasa gotowizną	mk. 19,111,212	fen. 39
Dyskonto weksli	„ 5,368,816	„ 87
Weksle i dokumenty do inkasa .	„ 33,989,352	„ 36
Pożyczki hipoteczne . . .	„ 400,000	„ —
Monety i dewizy	„ 2,462,662	„ 50
Papiery procentowe. . . .	„ 1,638,963	„ 24
5% Pożyczka Odrodzenia . .	„ 2,016,944	„ —
Papiery wylosowane i kupony .	„ 28,257	„ 98
Otwarty kredyt terminowy . .	„ 355,684	„ 80
Korespondenci - dłużnicy		
Ich rachunki (Loro) . .	„ 23,758,392	„ 52
Nasze rachunki (Nostro) .	„ 719,750	„ 56
Koszty handlowe	„ 1,168,027	„ -
Koszty organizacji i inwentarz .	„ 730,153	„ 23
Sumy przechodnie	„ 533,387	„ 20
	mk. 92,281,604	fen. 65

STAN BIERNY.

	mk.	fen.
Kapitał zakładowy	mk. 25,000,000	fen. —
Rachunek przekazowy . . .	„ 1,616,495	„ 51
Lokaty terminowe	„ 17,205	„
Korespondenci - wierzyciele		
a) należności korespondentów .	„ 27,862,961	„ 68
b) weksle i dokumenty od inkasa	„ 33,989,352	„ 36
Przekazy na nas niepodniesione .	„ 2,386,604	„ 14
Procenty i prowizja . . .	„ 1,295,098	„ 96
Sumy przechodnie	„ 113,887	„ —
	mk. 92,281,604	fen. 65

Bilans Stowarzyszenia Spożywczego „POSTĘP" w Nieporęcie

WINIEN — od dn. I/VIII 1919 r. do dn. I/I 1920 r. — MA

STAN CZYNNY.	Mk.	fen.	STAN BIERNY.	Mk.	fen.
1. R-k Kasy	259.901	31	1. R-k Kasy	240.628	47
2. „ Towarów	231.019	52	2. „ Towarów	240.372	16
3. Kosztów handlowych	8.000	60	3. Kapitału udziałowego	19.600	—
4. Ruchomości	1.224	—	4. Kapitału rezerwowego	290	—
5. Strat i zysków	145	20			
6. Kapitału udziałowego	600	—			
	500.890	63		500.890	63

STOWARZYSZENIE SPOŻYWCZE „ROLNIK“ W DOBREM

Rachunek Strat i Zysków za okres sprawozdawczy.

Koszty handlowe	7,574.40	Nadwyżka brutto na towarach	33,444.73
Amortyzacja nieruchomości	6,700.00		
Czysta nadwyżka	19,170.33		
Ogółem	33,444.73	Ogółem	33,444.73

Bilans na dn. 1 stycznia 1920 r.

STAN CZYNNY.			STAN BIERNY.		
Gotowizna w kasie		4,315.86	Udziały		51,135.54
Nieruchomości		115,000.00	Fundusze:		
Remanent towarów po cenie kosztu:			a) zapasowy	2,131.31	
w sklepach i magazynach	77,455,10		b) społeczny	5,167.26	7,298.57
Remanent w dziale wytwórczym		77,455.10	d) inne zobowiązania		131,965.20
Różni:			Czysta nadwyżka		19,170.33
a) udział w Związku	2,000,00				
b) inne należytości	10,798.68	12,798.68			
Ogółem		209,569.64	Ogółem		209.569.64

Zgodność niniejszego sprawozdania z księgami stowarzyszenia poświadczamy.

Bilans Warszawskiego Akcyjnego Towarzystwa Pożyczkowego na zastaw ruchomości w dniu 30 września 1920 r.

STAN CZYNNY.	Marki	fen.	STAN BIERNY.	Marki	fen.
Gotowizna w Kasach i Bankach	484.754	84	Kapitał Akcyjny	3.240.000	—
Zaliczenia	19.826.665	10	„ Zapasowy	1.050.000	—
Papiery wartościowe	2.506.319	63	Fundusz Rezerwowy	444.536	88
Nieruchomość № 10/1369 w Warszawie	364.048	21	„ amort. z nieruchom.	133.714	32
Nieruchomość № 32 40 w Łodzi	129.107	69	Kaucje Zarządu i Urzęd.	189.292	90
Urządzenia i Ruchom.	40	—	Kasa Przezorności i Pomocy	139.809	71
Warszawskie Tow. Wzajemnego Kredytu (wkłady członk.)	10.800	—	Banki	8.298.024	—
Różni dłużnicy	228.281	87	Depozyt. Akcjon. w akc. Tow.	319.680	—
Wydatki	3.195.048	46	Akcepty	8.322.394	—
			Dywidenda nie odebrana	[illegible]	—
			Prowizja na administr.	1.033.655	40
			Różni Wierzyciele	801.546	35
			Dochody	2.564.536	24
	26.745.065	80		26.745.065	80

Bilans Zamknięcia Stowarzyszenia Spożywczego „OGNISKO” w Otwocku w dn. 31 Grudnia 1919 r.

	Marki	fen.		Marki	fen.
Kasa	102	03	Udziały	8.009	59
Waluty obce	340	—	Kap. Rezerwowy	6.050	69
Ruchomości	1519	17	„ Zapasowy	2.499	83
Towary	42.269	95	Fundusz budowy dom „Ogniska”	8.120	10
Dłużnicy	13.227	03	Wierzyciele	13.644	10
			Zysk	19.133	87
	57.458	18		57.458	18

Zysk brutto w r. 1919	Mk. 41.758 fen. 73
Wydatki	„ 22.624 „ 86
Czysty zysk	„ 19.133 „ 87

PODZIAŁ ZYSKU.

Tantjema dla Zarządu	Mk. 7.416 fen. 93
10% dywidendy od udziałów	„ 801 „ —
5% od wybranego towaru	„ 800 „ —
Na kapitał zapasowy	„ 560 „ —
„ rezerwowy	„ 3.000 „ —
„ budowę domu dla „Ogniska”	„ 605 „ 94
Na gratyfikację dla pracujących	„ 4.550 „ —
Na cele społeczne	„ 1.400 „ —
	Mk. 19.133 fen. 87

Tłoczono w Drukarni Państwowej. Miodowa 20. № 11860 26. XI., 5000.